

OTB-21/2011.
(OTB-47/2010-2014.)

J e g y z ő k ö n y v *

az Országgyűlés **Oktatási, tudományos és kutatási bizottságának**
2011. november 14-én, hétfőn, 10 óra 18 perckor
a Képviselői Irodaház V. emelet 532. számú tanácstermében
megtartott üléséről

**A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.*

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend megállapítása, elfogadása</i>	5
<i>A szakképzési hozzájárulásról és a képzés fejlesztésének támogatásáról szóló T/4862. számú törvényjavaslat</i>	5
<i>A bizottság feladatkörébe tartozó módosító javaslatok megvitatása</i>	5
<i>A nemzeti köznevelésről szóló T/4856. számú törvényjavaslat</i>	17
<i>Dr. Hoffmann Rózsa államtitkár (Nemzeti Erőforrás Minisztérium) szóbeli kiegészítése</i>	17
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	20
<i>Dr. Hoffmann Rózsa államtitkár (Nemzeti Erőforrás Minisztérium) válaszai a vitában elhangzottakra</i>	42
<i>Szavazás az általános vitára alkalmasságról</i>	45

Napirendi javaslat

1. A szakképzési hozzájárulásról és a képzés fejlesztésének támogatásáról szóló törvényjavaslat (T/4862. szám)
(A bizottság feladatkörébe tartozó módosító javaslatok megvitatása)
2. A nemzeti köznevelésről szóló törvényjavaslat (T/4856. szám)
(Általános vita)
(Első helyen kijelölt bizottságként)
3. Egyebek

Az ülés résztvevői**A bizottság részéről****Megjelent**

Elnököl: **Pokorni Zoltán** (Fidesz), a bizottság elnöke és

Dr. Pószán László (Fidesz), a bizottság alelnöke
Osztolykán Ágnes (LMP), a bizottság alelnöke
Brájer Éva (Fidesz)
Cseresnyés Péter (Fidesz)
Demeter Zoltán (Fidesz)
Dr. Hoppál Péter (Fidesz)
Kőszegi Zoltán (Fidesz)
Kucsák László (Fidesz)
Pánczél Károly (Fidesz)
Pichler Imre László (Fidesz)
Révész Máriusz (Fidesz)
Sági István (Fidesz)
Földi László (KDNP)
Michl József (KDNP)
Dr. Hiller István (MSZP)
Dr. Sós Tamás (MSZP)
Dúró Dóra (Jobbik)
Farkas Gergely (Jobbik)
Ferenczi Gábor (Jobbik)

Helyettesítési megbízást adott

Kőszegi Zoltán (Fidesz) megérkezéséig Kucsák Lászlónak (Fidesz)
Kucsák László (Fidesz) távozása után dr. Hoppál Péternek (Fidesz)
Révész Máriusz (Fidesz) megérkezéséig Pánczél Károlynak (Fidesz)

Meghívottak részéről**Hozzászólók**

Dr. Odrobina László főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium)
Dr. Hoffmann Rózsa államtitkár (Nemzeti Erőforrás Minisztérium)
Mendrey László, a PDSZ elnöke
Dr. Dobos Krisztina, a Magyar Iskolaszék Egyesület vezetője

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 18 perc)

Elnöki bevezető, a napirend megállapítása, elfogadása

POKORNI ZOLTÁN (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Tisztelettel köszöntöm a bizottság tagjait, elnézést kérek a vendégeinktől, illetve a képviselő hölgyektől, uraktól is a késésért. Három napirendi pontot javasunk a mai ülésre, a szakképzési hozzájárulásról szóló törvényjavaslat az első, a nemzeti köznevelésről szóló a második, és az eyebek a harmadik.

Van-e valakinek a napirenddel kapcsolatban javaslat? Sós Tamás!

DR. SÓS TAMÁS (MSZP): Elnök Úr! Képviselőtársak! Meghívtak! Összecseng az én gondolatom azzal, ami itt az előkészítés során megfogalmazódott, hogy a második napirendet vegyük le, ne tárgyalja a bizottság, ami konkrétan a nemzeti köznevelésről szóló törvényjavaslatot jelenti.

Két indokom is van: gyakorlatilag a törvénytervezet előkészítetlensége, a második pedig a finanszírozási oldal kidolgozatlansága.

ELNÖK: Köszönjük. Kíván-e valaki hozzászólni a napirendi vitához? *(Nincs jelzés.)* Én nem javaslok a napirendről való levételét a 2. pontnak. Van-e más észrevétel, hozzászólás, vita? *(Nincs jelzés.)*

Szavazzunk! Kérem, hogy aki a napirendet elfogadja ezzel a három ponttal, most szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm. Aki ellene van? *(Szavazás.)* 5-en vannak ellene. A bizottság többsége a napirendet elfogadta.

A szakképzési hozzájárulásról és a képzés fejlesztésének támogatásáról szóló T/4862. számú törvényjavaslat

Az első napirendi ponttal kezdünk, a szakképzési hozzájárulásról szóló törvényjavaslattal. Tisztelettel köszöntöm Odrobina László főosztályvezető urat, és nálam Gloviczki Zoltán helyettes államtitkár úr is fel van tüntetve ennél a pontnál. Lehet, hogy helyesen, lehet, hogy helytelenül, ezt nem tudom megítélni. A feladatunk a bizottság tárgykörébe tartozó javaslatok megvitatása, valamennyi ránk tartozik.

A bizottság feladatkörébe tartozó módosító javaslatok megvitatása

Az első Osztolykán Ágnes és Kaufer Virág képviselő hölgyek javaslata. A javaslattevő itt van a körünkben, kívánja-e röviden kiegészíteni az írásos javaslatot? *(Osztolykán Ágnes: Nem.)* A hozzájárulás célját írja át.

Kérdezem az előterjesztőt, hogy mi az álláspontja a tárcának vagy a kormánynak.

DR. ODOBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Köszönöm. Tárcálláspontunk van, és nem támogatjuk a javaslatot.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e kérdés, észrevétel a képviselők részéről? *(Nincs jelzés.)* Hozzászólás, vita? *(Nincs jelzés.)* Nincs. Aki támogatja Osztolykán Ágnes és Kaufer Virág javaslatát, kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* 3 igen. Aki ellene van? *(Szavazás.)* Köszönöm. Aki tartózkodik? *(Szavazás.)* 5 tartózkodás.

Nem kapta meg az egyharmadot.

A 2. számú javaslat Kőszegi Zoltán képviselő úr javaslata, a szakképzési hozzájárulás teljesítésének a módját bővíti ki, a tisztek számára biztosítja – ha jól értem – továbbra is a közvetlen támogatást.

Kívánod-e kiegészíteni a javaslatot? Parancsolj!

KŐSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm, elnök úr nem. A vitára bocsátás során elmondtam az érveimet, úgyhogy nem kívánom megismételni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Az előterjesztő álláspontja?

DR. ODRÓBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatjuk.

ELNÖK: Köszönöm. Hozzászólás, vita, észrevétel? *(Nincs jelzés.)* Parancsolj!

KŐSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Mivel a tiszkeknek fenn kell maradniuk, mert európai uniós forrásokból alakultak meg, és fenntartási kötelezettségünk van, szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy bizonyos szakmai anyagok beszerzésére nem tud sor kerülni, ha a közvetlen forrásokhoz nem jutnak hozzá a tiszkek, és egyébként is a tiszkek többségénél működési zavarok vannak, tehát ha ezt tovább fokozzuk, akkor gyakorlatilag működésképtelenné válhat a tiszkek többsége.

Én egy konkrét, jó példát szeretnék mondani, a mi tiszkünkben, a dabasi tisztkben közel 4000 diák vesz részt, és több település középiskolájáról van szó. A mi példánkat szeretném bemutatni, hogy a működése rendkívül jó és példaértékű. Ha azt akarjuk, hogy a jól működő és példaértékűen teljesítő tiszkek is működésképtelenné váljanak, akkor ezt a javaslatot nem fogadjuk el.

Én azt kérem, hogy fogadjuk el, mert ez a napi működést szolgálja. Ezen túl szeretném akkor még egyszer mégiscsak elmondani azt az érvet, hogy a közvetlen kapcsolat a szakképző intézmények és a helyben működő gazdasági szervezetek között megszakad, ha ezt a lehetőséget nem biztosítjuk. Ezért kérném, hogy támogassák ezt a módosító javaslatot. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kíván-e más valaki hozzászólni? *(Nincs jelzés.)* Én hozzászólnék. Én támogatom Kőszegi Zoltán javaslatát. Azt gondolom, hogy a tiszkek lehetetlen helyzetbe kerülnek januártól.

Kíván-e más valaki vitázni? *(Nincs jelzés.)* Előterjesztő?

DR. ODRÓBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Meg tudom indokolni az álláspontot, hogy miért nem, ha elmondhatom.

Tehát kétségtelen, hogy vannak példaértékű tiszkek, ugyanakkor sok tisztk nem példaértékűen szerveződött, és az az álláspontunk, hogy a jelenlegi költségvetési helyzetben nem lenne indokolt, hogy egy ilyen pazarló rendszert tartsunk fenn, sajnos, rossz tiszkek finanszírozására is. Ez az egyik.

A másik pedig az, hogy a tiszkek továbbra is hozzájutnak forrásokhoz, ami a rendes működésüket finanszírozza, illetve centralizált pályázatok útján, illetve egyéb közvetlenül iskoláknak adható tanműhelyi normatív támogatások útján. Tehát ez volna az indoklás, amiért nem támogattuk a javaslatot, illetőleg az, hogy az új finanszírozási rendszerben ez egy olyan kivételt eredményezne, amely a teljes törvény logikájának ellentmond, és tulajdonképpen felborítaná a rendszert.

ELNÖK: Köszönjük. Kőszegi Zoltán jelezte, hogy szólni kíván. Parancsolj!

KÖSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm szépen. Nem akarom a szót szaporítani. Egy konkrét példát hadd mondjak. Abban a tisztkben, amiről én beszélek, és amiről tapasztalataim vannak, például van olyan szakképző intézmény, amely mezőgazdasági szakképzést folytat, és a mezőgazdasági tevékenység során számtalan esetben fordul elő, hogy a decentralizált pályázat nem nyújtana lehetőséget arra, hogy a szükséges időben a források rendelkezésre álljanak, például vetőmagvásárlás vagy az eszközök javításához szükséges alkatrészek beszerzése, ami nem kiszámítható előre, ami kellő időben rendelkezésre kell hogy álljon, ugyanis nem lehet decentralizált pályázathoz kötni azt, hogy előre kiszámíthatóan lehessen tervezni azt, hogy mikor mennyi pénzre van szüksége.

Ezért javasoltam azt, hogy részben juthassanak hozzá, és még egyszer hangsúlyoznám, hogy ha a közvetlen kapcsolat megszakad a szakképző intézmény és a gazdasági szereplők között, akkor a helyi igényeket nem fogják tudni kielégíteni. Ezt központból nem lehet irányítani. Ahhoz, hogy érdekeltséget tudjunk fenntartani szakképzés és a szakképzés iránt érdeklődő munkaadók között, egy kapcsolatot kell fenntartani, és ennek a kapcsolatnak a fenntartásának ez lehet az egyik záloga. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. Természetesen a tiszkek átalakítása, rendbetétele, tisztítása egy indokolt dolog, ápolgatása, metszegetése. Senki nem kívánja ennek a lehetőségét elvonni vagy megvonni sem a fenntartóktól, sem pedig azt az irányt, amit a szakképzési koncepció tartalmaz, hogy a tiszkek intézményi formában egy jóval erősebb, jóval fegyelmezettebb integrációt jelentsenek a jövőben.

Szavazhatunk? Kíván-e még valaki szólni? *(Nincs jelzés.)* Ki az, aki támogatja Kőszegi Zoltán 2. szám alatt szereplő módosító javaslatát? Aki támogatja, most szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm. Aki ellene van? *(Nincs jelzés.)* Tartózkodott? *(Szavazás.)* 4 tartózkodás.

A bizottság támogatta.

Gúr Nándor és Sós Tamás javaslata a 3. pont alatt. Egy hosszú javaslat, de Sós Tamás a körünkben tartózkodik, így kérlek, világítsd meg nekünk a javaslat lényegét.

DR. SÓS TAMÁS (MSZP): Köszönöm szépen. Ez összecseng mindazzal, amiről mi itt a bizottsági ülésen a múltkor beszéltünk, hogy gyakorlatilag ez a rendszer nem egy korszerűbb rendszer, ez egy adó formájában működő rendszer, és gyakorlatilag felrúgja mindazt, ami az elmúlt 15-20 esztendőben kialakult, és helyi szinten nem adja meg a mozgásteret. Tehát feltétlenül fontosnak tartanánk, hogy ez tovább éljen. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Az előterjesztő álláspontja a javaslatról?

DR. ODRÓBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatjuk.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e valaki kérdezni, hozzászólni, vitázni? *(Nincs jelzés.)* Szavazhatunk. Kérem, hogy aki támogatja Gúr Nándor és Sós Tamás javaslatát, az most emelje fel a kezét! *(Szavazás.)* 3 igen. Aki ellene van, az most tegye! *(Szavazás.)* Aki tartózkodott? *(Szavazás.)* 5 tartózkodás.

A bizottság nem támogatta a javaslatot, nem kapta meg az egyharmadot.

A 4. pont Ferenczi Gábor képviselőtársunk javaslata. Kívánod-e kiegészíteni? Parancsolj!

FERENCZI GÁBOR (Jobbik): Köszönöm szépen. A javaslatom két részből áll. Az első része lényegében összecseng Kőszegi Zoltán képviselőtársunk javaslatával. Tehát én is

azt céloztam meg, hogy legalább a szakképzési hozzájárulás felét közvetlenül a tiszkeknek juttathassák el a munkáltatók. Ezért is támogattuk képviselő úr javaslatát.

Az indokokat nem ismételném el, maximálisan egyetértünk a képviselő úr indoklásával.

A javaslat másik fele pedig azt célozza, hogy a továbbiakban is nyelvi képzéseken vehessenek részt azok a dolgozók, akiknek eddig ezt a szakképzési hozzájárulásból tudták részben finanszírozni a munkáltatók.

Azt gondolom, hogy ha csak abba gondolunk bele, hogy élethosszig tartó tanulás, ami egy európai uniós alapelv, vagy belegondolunk abba, hogy ezek a munkáltatók a nemzetgazdaság szempontjából is jelentős szerepet vállalnak, hiszen minél képzettebb egy munkavállaló, nyilvánvalóan annál sikeresebb lehet az az adott cég a piacon, és ezáltal annál több szakképzési hozzájárulást is tud fizetni a közös kasszába, nyilván a több bevétel alapján.

Akkor még ehhez kell hozzátennünk azt is, hogy rengeteg nyelviskola, különböző képzőintézmények, vállalkozások érintettek abban, hogy ezeket a nyelvi képzéseket bonyolíthatják, és természetesen nemcsak nyelvi képzésekről van szó, csak talán ez a legnagyobb szegmens, hanem ehhez jönnek még a különböző tréningek, számítástechnikai képzések, egyéb szakmai képzések, amiben nagy segítséget kaptak ezek a cégek azáltal, hogy a szakképzési hozzájárulás terhére az adott részt leírhatták.

Kérem, hogy gondoljuk ezt át. Engem az is érdekelne, ha esetleg bizottsági módosítót lehetne ezzel kapcsolatosan beadni. Tehát én nem ragaszkodom feltétlenül a saját javaslatomhoz, abszolút kompromisszumképesek vagyunk. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Az előterjesztő álláspontja?

DR. ODRÓBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatjuk.

ELNÖK: Van-e kérdés, észrevétel, hozzászólás? Pósnán László!

DR. PÓSNÁN LÁSZLÓ (Fidesz): Bocsánat, csak egy egészen rövid észrevételt tennék, nem vitatván a jó szándékot, azért bevallom őszintén, hogy én a mai munkaerőpiacon nem nagyon látok olyan céget, aki látványosan arra fordítaná a pénzét, hogy beiskolázza a dolgozóit nyelvtanfolyamra, hanem egész egyszerűen úgy veszi fel. Ha neki nyelvtudással rendelkező emberre van szüksége, úgy fogja felvenni. Kicsi ennek az esélye. Lehet, hogy van ilyen, akkor tisztelet a kivételnek, én örülök neki, de még egyszer mondom: azt látom, hogy akár az egyetemről kikerülő diákok esetében nem is a nyelvvizsgát nézik, hanem beszélgetnek velük azonnal angolul, németül, és tudja vagy nem tudja. Ilyen egyszerű a kérdés. Nyelvvizsgát sem kérnek sokszor a cégek, csak az a lényeg, hogy tudja-e a nyelvet.

Nem tudom, hogy amit Gábor javasol, ez hol, merre, milyen arányban lehet, az én tapasztalataim inkább ellentétesek ebből a szempontból.

Az informatikánál még inkább látok erre esélyt, az az igazság, az én tapasztalatom ez. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. A legutóbbi ülésünkön, amikor az általános vitáról beszéltünk, akkor körvonalazódott az, hogy két ponton a tiszkek esetében, illetve a nyelvoktatás esetében lazítsuk a benyújtott javaslatot. Ezt most jelen formájában egyik javaslat sem tükrözi úgy, ahogyan én ezt elképzelhetőnek látom. Tehát az ülés vége felé, amikor végeztünk a javaslatokkal, javaslatot teszek egy bizottsági módosítóra, amely a nyelvoktatásra fókuszál, és ott kis cégek esetében 60, nagy cégek esetében 33 százalékát a kötelezettségnek így a nyelvoktatással leróhatónak mond ki. Máriusz!

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Két dolog. Szerintem itt két különböző javaslat van összekapcsolva, amiről talán szerencsésebb lenne, ha külön-külön szavaznánk.

Az az igazság, hogy az első javaslat Kőszegi Zoltán képviselő úr javaslatához képest egy finomító, alternatív javaslat, hiszen azt mondja, hogy legalább akkor az 50 százalékot mentsük meg. Az előbb elfogadta a bizottság a 100 százalékot, ha jól értettem a javaslatot. De a minisztériumnak javaslom, hogy azt azért fontolja meg, hogy legalább eddig, de most még egyelőre van egy bizottsági javaslat, ami ennél több.

A második felvetésre pedig azt mondom, hogy valóban beszéltünk erről, és Laci, nem voltál itt, a nyelviskolák szövetsége itt volt és jelezte, hogy nagyon sok ilyen képzés van, és gyakorlatilag a nyelviskolákat is nagyon komolyan érintené, ha a munkahelyi nyelvoktatás megszűnne.

Tehát itt nem egy elhanyagolható kérdéskörrel beszélünk, és valóban látni kell, ha a felméréseket megnézzük, akkor az Európai Unióban gyakorlatilag idegennyelvtudást tekintve tők utolsó helyen állunk.

Ha ez így van, akkor valóban megfontolandó, hogy ezt a pontot belerakjuk vagy sem. Én is azt gondolom, hogy egy olyan módosító javaslatot kellene támogatni, bizottságiként beadni, ami azt biztosítja, hogy ha egy cég nyelvoktatásra fordít, tehát a dolgozóit nyelvoktatáson képezi és ennek a költségeit állja, akkor ezt a szakképzési hozzájárulás terhére tehesse meg. Ez a javaslat egyébként egy kicsit bővebb annál, és tudjuk azt, hogy a minisztérium sem véletlenül vetette ezt fel, mert itt elég sok olyan képzésre ment el pénz a szakképzési hozzájárulás keretéből, aminek a hatékonysága, értelme finoman szólva is megkérdőjelezhető.

Tehát ezért gondolom azt, hogy egy nyelvi képzés, esetleg még informatikai képzéssel kiegészítve szerintem még esetleg belefér, de ebben a tág megfogalmazásban szerintem nem jó, és a múlt héten nem is erről beszéltünk.

ELNÖK: Köszönöm. Gábor, parancsolj!

FERENCZI GÁBOR (Jobbik): Egy rövid reflektálás. Pósan képviselő úrnak szeretném mondani, hogy én dunántúli vagyok, Veszprém megyei, nálunk rengeteg cég osztrák, német kapcsolatokkal bír. Egyébként nem gondolom, hogy ez csak a Dunántúlon van így, Németország a legnagyobb exportpartnere Magyarországnak. Nyilván ön is beszél nyelveket, és akkor tudja, hogy egy nyelvet nem elég egy bizonyos szintig megtanulni, hanem azt folyamatosan karban kell tartani ahhoz, hogy az a cégnél tárgyalóképes szinten használható legyen.

Tehát itt igazából arról van szó, hogy alapvetően üzleti nyelvet tanítanak ezeknek a munkavállalóknak, illetve olyan szakmai nyelvet, ami konkrétan az adott cég speciális műszaki nyelve. Tehát ezeket iskolai keretek között egyébként nem is lehet elsajátítani. Tehát erre szakosodtak ezek a különböző nyelviskolák, hogy kifejezetten az adott cég igényeihez igazítják a nyelvi képzéseiket.

Egyébként nemcsak a tananyag tekintetében, hanem rugalmasság tekintetében is. Tehát nagyon sok cég esetében az esti órákban vagy a hajnali órákban vagy hétvégén zajlanak a képzések, és én nagyon sok példát tudok önnek mondani. Most nem akarok itt különböző cégeket reklámozni, de rengeteget fordítanak erre. És hogy egy konkrét szám adatot is mondjak vagy egy konkrét arányt is mondjak, például a Katedra nyelviskola-hálózat, amit önök is ismernek, az egész országban rengeteg helyen vannak fiókiintézményei, 80 százalékban a céges képzésekből él lényegében, tehát 80 százalékban a szakképzési hozzájárulás terhére szervezett nyelvi képzések tartják fenn, és csak Veszprémben 60 alkalmazottjuk van. Tehát bele se merek gondolni, hogy hány munkavállalót érint az, hogy ha

ezek a képzések a jövőben nem kerülnek megszervezésre. Tehát itt több ezer emberről van szó, akiknek az egzisztenciája függ attól, hogy tud-e a jövőben nyelvet tanítani vagy nem. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Zoltán!

KŐSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Ferenczi Gábor javaslata a szakképzési hozzájárulás felhasználását, illetve befizetését illetően tovább árnyalja az én javaslatomat. Az én javaslatom az egymillió forint feletti befizetésekre vonatkozik, tehát az annál kisebb befizetőkre az én módosító javaslatom nem utalt, illetve nem irányult. Ha Ferenczi Gábor javaslatát elfogadjuk és kiegészül az én javaslatommal, akkor ez azt jelenti, hogy befizetheti, illetve közvetlen módon is nyújthatja, 50 százalék mértékéig, ha jól értem. Tehát én ezt el tudom fogadni, illetve támogatni tudom, szerintem ez támogatható ebben a formában.

Akkor a kormány elképzelése is részben érvényesül, tehát hogy központi költségvetésből, pályázat útján kerülnek vissza pénzek, illetve közvetlen módon is érdekeltté válik az iskola, illetve a munkáltató. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kíván-e másvalaki hozzászólni? *(Nincs jelzés.)* Hogy egy kicsit értelmezem a helyzetet, Ferenczi Gábor javaslata két pontot kapcsol össze, az egyik a közvetlen, Zoltán a tiszkekre szűkíti, Gábor ezt szabadon hagyja, tehát minden szakképző intézmény részesül belőle, Zoltán egy minimumküszöböt szab be, hogy a kicsik fizetik a központiba, csak a nagyok kapcsolatait terelik a tiszke felé. Gáboré egy 50 százalékos küszöböt húz be főnről, Zoltáné ilyet nem tartalmaz.

Tehát ezek azért elég nehezen összeszálazhatók.

A másik, a b) pont, Gábor javaslata minden munkáltatói, munkavállalói képzésre irányul, én ezt javaslom szűkíteni majd bizottságiként a nyelvi képzésre, nem mindegyik esetében történjen meg, illetve itt van egy 20 százalékos küszöb, hogy maximum 20 százalékot lehet a kötelezettségből ezzel teljesíteni.

Dönthetünk? Itt egyelőre az a javaslat van előttünk, a 4-es, amelyik ezt összekapcsolja. Kérem, hogy döntsünk! Aki támogatja Ferenczi Gábor javaslatát, az kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* 3 igen. Aki ellene van? *(Nincs jelzés.)* Aki tartózkodott? *(Szavazás.)* A többség tartózkodott. Így nem kapta meg az egyharmadot.

Osztolykán Ágnes, Kaufer Virág javaslata a normatívát, ezt a bizonyos alapszabályt növelné 440 ezerről 500 ezerre. Ágnes? *(Osztolykán Ágnes: Nem kell indokolni.)* Az előterjesztő?

DR. ODRÓBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatjuk.

ELNÖK: Kérdés, hozzászólás, vita? *(Nincs jelzés.)* Szavazás. Ki az, aki támogatja Osztolykán Ágnes és Kaufer Virág javaslatát? Aki igen, kérem, szavazzon! *(Szavazás.)* 5 igen. Aki ellene van? *(Szavazás.)* 1 nem. Aki tartózkodott? *(Szavazás.)* Többség.

Nem kapta meg az egyharmadot.

Kőszegi Zoltán javaslata, szintén tiszkenként... Zoltán, ez mit jelent? Segíts nekünk!

KŐSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Az eredeti javaslat az volt, hogy a tiszkeknél közvetlenül is lehessen szerződés útján támogatást biztosítani, itt azonban ezt tovább árnyalja ez a pont. Tehát az összeghatárt húzom meg ezzel a javaslattal. Tehát tulajdonképpen évente minimálisan 500 ezer forintnak kell lennie legalább. Tehát azzal cseng egybe, amiről az előbb

szó volt, hogy a kisebbek közvetlenül utalják be, a nagyobbak, itt a nagy munkaadókra való tekintettel gondolom ezt, hogy ahogy mondtam, a szakképző intézmény és a munkaadók igényei egybecsengjenek, illetve a kapcsolat fennmaradjon. Nem feltétlenül akarom minden egyes szereplővel összekötni a szakképző intézményt, azonban azokkal, akik helyben jelentőséggel bírnak, azokkal mindenképpen. Ezért határoztam meg a javaslatomban ezt az 500 ezer forintos mértéket.

ELNÖK: Köszönöm. Az előterjesztő álláspontja?

DR. ODROBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatjuk.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e valaki kérdezni, vitázni, hozzászólni? *(Nincs jelzés.)* Úgy látom, hogy szavazhatunk. Ki az, aki támogatja a javaslatot? *(Szavazás.)* Ki az, aki ellene van? *(Nincs jelzés.)* Ki az, aki tartózkodott? *(Szavazás.)* 4 tartózkodás.

A bizottság támogatta.

Osztolykán Ágnes és Kaufer Virág egy tanácsot hoz létre, amelynek a neve: Nemzeti Szakképzési, Felnőttképzési Tanács, és ennek az összetételét részletezi a javaslat három oldalán keresztül. Ágnes, kívánod kiegészíteni?

OSZTOLYKÁN ÁGNES (LMP): Nem, köszönöm, azt hiszem, elég részletesen le van írva.

ELNÖK: Köszönöm. Az előterjesztő álláspontja?

DR. ODROBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatjuk.

ELNÖK: Kíván-e valaki kérdezni, hozzászólni, vitázni? Sós Tamás!

DR. SÓS TAMÁS (MSZP): Szeretném megkérdezni, hogy miért nem támogatja, ugyanis korábban működött ilyen, és nem tartom szerencsésnek, hogy a miniszter vállalja fel ezt önmagában. Szerintem sokkal szerencsésebb lenne a tárca számára, maga az egész szakképzés számára, az érintettek számára, hogy lássunk nyilvánosság előtt egy döntéshozatali folyamatot, egy szélesebb kör vegyen részt.

Nekem az egész előterjesztéssel ez a bajom, hogy akik magukénak akarják tekinteni ezt az egész folyamatot, azok nem tudják, mert önök kirekesztik ebből az érintetteket.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Főosztályvezető úr!

DR. ODROBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem kívánjuk kirekeszteni egyik érdekeltet sem, csak annyi, hogy a másik törvénybe tettük át a bizottságok szabályozását, tehát a szakképzési törvénybe került át mind a két bizottság. Mind a kettő megmarad, csak ott lesz szabályozva.

ELNÖK: Egyéb hozzászólás, vita, kérdés? *(Nincs jelzés.)* Szavazás következik. Ki az, aki támogatja Osztolykán Ágnes és Kaufer Virág javaslatot? Kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* 2 igen. Aki ellene van? *(Szavazás.)* 4 nem. Tartózkodik? *(Szavazás.)* Többség.

Nem kapta meg az egyharmadot.

Ferenczi Gábor képviselőtársunk javaslata a 8. szám alatt, amiben a képzési célú támogatást ne csak az 50 fő felett munkahelyet létrehozó cégek kaphassanak, hanem a kisebbek is. Ha jól értem, ez a javaslat lényege. Ferenczi Gábor!

FERENCZI GÁBOR (Jobbik): Két konkrét példát hadd hozzak fel. Mi lesz azokkal a fodrásztanulókkal, akik egy kis fodrászüzletben dolgoznak, ha ez a fodrászüzlet nem kaphat képzési célú támogatást? Vagy egy kis éjjel-nappali bolt, ahol szintén kereskedelmi tanulók tevékenykednek, szintén nem kaphatnak támogatást.

Úgy gondolom, hogy miközben a nemzetgazdaság javarészét még mindig a kis- és középvállalkozások adják, indokolatlannak tartom ezt a fajta diszkriminációt a kisebb vállalkozásokkal szemben. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A nagyok is csak akkor kaphatnak, ha teremtenek munkahelyet, ha csak működtetnek, arra nem. Tehát az újra adnak.

Én egyébként rokonszenvezem a javaslattal, mert a kicsit is becsüljük meg, ha új munkahelyről van szó. De az előterjesztőé a szó!

DR. ODRÓBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatjuk a javaslatot.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e valaki kérdezni, hozzászólni? *(Nincs jelzés.)* Én hozzászólnék. Én támogatom a javaslatot. Ez nem kötelezettség a kormány részére, hanem egy lehetőség, hogy kisebbeket is ilyen jellegű támogatásban részesítsen, ne csak az 50 fős munkahelyet létrehozó cégeket, hanem a mondjuk 49 munkahelyet létrehozót is.

Kíván-e más hozzászólni? *(Nincs jelzés.)* Szavazhatunk. Ki az, aki támogatja Ferenczi Gábor javaslatát? Kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* Ki az, aki ellene van? *(Nincs jelzés.)* Ki tartózkodott? *(Nincs jelzés.)* Egyhangúlag támogattuk.

A 9. számú javaslat Osztolykán Ágnes, Kaufer Virág javaslata. Kívánod-e kiegészíteni?

OSZTOLYKÁN ÁGNES (LMP): Igazából ennek a módosítónak az a célja, hogy a beruházási célú támogatásra jogosultnál a tanműhelyi gyakorlati képzés működési költségeire, a szakképzés korszerűsítéséhez szükséges tananyagfejlesztésre és akár a tanárok, szakoktatók továbbképzésének támogatására is használható legyen ez a keret. Ez a 17. § a) pontjának az elhagyása.

ELNÖK: Ez eddig is benne volt, csak a 19. § (1) és (3) bekezdés jön be, és ezt nem tudjuk, hogy micsoda, de majd megkérdezzük a főosztályvezető urat, mert az hozza be a)ként és tolja lejjebb a b), c)-t, illetve a korábbi a)-t b)-vé, a b)-t c)-vé. *(Osztolykán Ágnes: Hogy 50 százalékkal csökkenne?)* Nem tudom, mi volt a 19. § (1), (3) bekezdésben, ha segítené nekünk főosztályvezető úr, azt megköszönnénk.

DR. ODRÓBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nincs nálam itt a törvény, de ahogy emlékszem, az a nagyvállalatoknál folyó képzési beruházásra szolgáló összeg. Tehát itt csak technikailag lett lejjebb tolva az egész.

ELNÖK: Itt beemeli a 19. § (1) bekezdést. Itt sok minden van, a speciális szakiskoláktól kezdve, tiszta, és ezt emeli be a decentralizált keret felhasználásának a lehetőségébe. Ezek szerint most a decentralizált keretet nem vehetik igénybe a térségi integrált szakképző központ iskolai rendszerű szakképzést folytató intézményei, a

szakképzésért, felnőttképzésért felelős miniszterrel szakképzési feladatellátásra megállapodással rendelkező szakképzést folytató intézmények, speciális szakiskola, készségfejlesztő speciális szakiskola. Ezek fontos intézmények, tehát nem pontosan értem. Kellene egy kis segítség, hogy akkor ezeket a decentralizáltba miért kell beemelni? Nyilván azért, mert nem részesülhetnek ebből. Parancsolj!

DR. ODRÓBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Tehát a törvénytervezet szerint a decentralizált keretből kétféle támogatás nyújtható. A keretnek az egyik fele a jelenlegihez hasonló pályázati úton, tisztek és egyéb, az oktatásban részt vevő gazdálkodó szervezeteknél fejlesztésre szolgáló beruházások támogatására, ez az egyik, ez az első fele. A másik fele pedig közvetlenül iskoláknak kvázi normatív alapon kiróható, a gyakorlati képzés megszervezésével összefüggő, tanműhelyi képzések támogatására adható normatív támogatást szolgálná.

Tehát gyakorlatilag ez az, amiről beszéltem a múltkor, hogy a szakmák is kategorizálva lennének, és a gyakorlatigényesebb, eszközigenyesebb szakmák oktatását az iskolákban is kívánjuk plusz normatívával finanszírozni. Tehát a jelenlegi 97 ezer forintos egységes normatív támogatáson felül, ha egy szakma gyakorlatigényes, akkor az még több támogatást kapna.

Ez utóbbi, az iskoláknak nyújtandó tanműhelyi plusz normatív támogatás egy évre kerülne ki a rendszerből, ez csak 2013. január 1-jétől lépne életbe. Ennek az oka egyébként az volna, hogy az előbb kifogásolt közvetlen átadási lehetőség megszüntetésével rosszabbul járt iskolákat kompenzáljuk a decentralizált alapból. Tehát ha nincsen közvetlen átadás, ahogy ezt a törvénytervezet előzőleg gondolta, akkor az iskolák nem kaphatnak közvetlenül a cégektől.

Ezt kívántuk úgy megőrizni, hogy az átmeneti évben, a 2012. évben nem lesz tanműhelyi plusz normatíva, hanem a teljes összeget iskolák támogatására kell fordítani. Erről szól ez paragrafus. Egy átmeneti rendelkezésről szól tehát.

ELNÖK: Köszönöm. Kíván-e valaki hozzászólni, vitázni, kérdezni? *(Nincs jelzés.)* Szavazzunk! Ki az, aki támogatja Osztolykán Ágnes és Kaufer Virág javaslatát? Kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* 2 igen. Ki az, aki ellene van? *(Szavazás.)* Ki az, aki tartózkodott? *(Szavazás.)* 6 tartózkodás.

Nem támogattuk.

Gúr Nándor, Sós Tamás, a nyelvi képzést különveszi a felnőttképzés egyéb ágaitól. Parancsolj!

DR. SÓS TAMÁS (MSZP): Ez hasonlóképpen, mint az előző, arra irányul, amiről már a bizottsági ülésen beszéltünk, de ha a vitát jól figyelem, egy bizottsági módosítóval azért ahhoz képest, ami az eredeti előterjesztés, előre tudunk lépni.

ELNÖK: Köszönöm. Előterjesztő?

DR. ODRÓBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatjuk.

ELNÖK: Vita, hozzászólás, kérdés? *(Nincs jelzés.)* Szavazás. Ki az, aki támogatja Sós Tamás és Gúr Nándor javaslatát? Kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* 5 igen. Ki az, aki ellene van? *(Szavazás.)* 6 nem. Ki tartózkodott? *(Szavazás.)*

Nem kapta meg az egyharmadot.

A 11. szám alatt Osztolykán Ágnes, Kaufer Virág. Ágnes, parancsolj!

OSZTOLYKÁN ÁGNES (LMP): Ez lett volna ez a bizonyos nyelvviskolák szövetsége által kérelmezett módosító javaslat. A félreértések és a gyorsaság miatt itt nem az történt, amit ők szerettek volna tőlünk, de azt gondolom, hogy a vitából is látszik, hogy mindannyian egyetértünk azzal, hogy kell valamifajta bizottsági módosítót beadnunk erre a célra, hogy az idegen nyelvi képzés biztosított legyen továbbra is.

Úgyhogy van egy másik módosító javaslat, ami sokkal komolyabban és részletesebben kifejti, hogy hogyan kellene ennek hangzania.

ELNÖK: Mindenesetre, ha visszavonjátok, akkor is kell még róla szavaznunk, de ha most visszavonod, akkor nem kell. Ezt mérlegeld.

Előterjesztő?

DR. ODRÓBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem támogatjuk a javaslatot.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e kérdés, hozzászólás, vita? *(Nincs jelzés.)* Nincsen. Szavazzunk róla! Ki az, aki támogatja jelen formájában? *(Nincs jelzés. – Osztolykán Ágnes: Visszavonnám.)* Ágnes visszavonta. Köszönöm.

Akkor végeztünk az előre benyújtottakkal. A vita és a hozzászólások alapján javaslatot teszek egy olyan bizottsági módosító javaslatra, amit szívesen fel is olvasok, majd ki fogunk osztani az ülés közben vagy a végén, magyarul a lényege az, hogy a saját munkavállaló esetében mikro- és kisvállalkozások esetében a bruttó kötelezettség 60 százalékát lehessen nyelvoktatásra fordítani, az egyéb, tehát a nagyobb cégek esetében a 33 százalékát. Tehát a nyelvoktatást vegyük ki, az maradjon meg. Ha sokalljátok a mértéket, akkor szűkítsük. Várok javaslatokat. Ez a lényege.

A többi gyakorlatilag technikai, annyiban, hogy az idegen nyelvi képzést kiveszi a hatályát veszítő pontok alól.

Volt egy javaslata Ferenczi Gábornak, amely a támogatás 20 százalékát engedte volna meg erre a célra felhasználni. Parancsolj!

SÁGI ISTVÁN (Fidesz): Köszönöm szépen. A múltkor, ahogy számolgattuk, hogy valójában mennyit vesznek ilyen képzésre igénybe, akkor nem 20 százalékról volt szó, hanem ilyen 5-6 százalék körül jött ki a tényleges felhasználás, amikor itt egyeztettünk az illetékesekkel.

Tehát ennek a mértékét, nem mondom, hogy most ez a valós szám, de fontoljuk meg a százalékát, mert ha úgy tesszük oda, akkor... én úgy tudom, hogy ezen kívül még európai uniós forrásból is tudnak a dolgozók képzésére ilyen jellegű forrásokat bevonni, csak ott az a probléma, hogy ott számon kérnek bizonyos dolgokat, meg dokumentálni kell, meg eredményt, meg követni kell.

Tehát azért egy kicsit óztkodnak ettől a cégek.

ELNÖK: Országos átlag volt az a 13-nak a nem tudom, hányadrésze. Konkrét cégeknél ez lehet azért több, aki a saját munkavállalóit képzik. A szakképzési hozzájárulás teljesítését is ellenőrzi talán az ÁSZ, tehát maga az Államkincstár is. Az európai uniós támogatásokkal nincs baj, csak többen végiggondolták itt a vendégeink közül, hogy ezek a kis cégek milyen felkészültséggel pályáznak saját munkavállalóik nyelvi képzésére az Unióhoz.

Ferenczi Gábor!

FERENCZI GÁBOR (Jobbik): Köszönöm. Két dolog. Nekem úgy rémlik, hogy eddig is 60 és 33 százalék volt, de lehet, hogy rosszul emlékszem.

ELNÖK: Nem, jól emlékszel.

FERENCZI GÁBOR (Jobbik): Eddig minden szakmai képzésre, most viszont csak a nyelvi képzésekre vonatkozna. Egyébként én is úgy mérlegeltem ezt a 20 százalékot, hogy ezzel az 5-6 százalékkal összevetve a korábbi 33 százalékot, igyekeztem egy ilyen kompromisszumos arányszámot megjelölni, hogy az esetleg elfogadható lehet a tárca részéről is. Tehát nem akartam túl sokat kérni, nehogy a végén keveset markoljak.

ELNÖK: Köszönöm. Révész Máriusz!

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): A konkrét javaslatom a következő lenne. A kisebb cégeknél, amit említettél, ott javaslom a 20 százalékot, a nagyobb cégeknél a 10 százalékot. Ezzel egyértelműen az 5-6 százalékos országos átlag fölött vagyunk, és ha ezekkel a százalékokkal élnek a cégek, akkor összességében egyébként jóval nagyobb arányú lehet a nyelvoktatás, mint jelenleg.

ELNÖK: Kőszegi Zoltán!

KŐSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Bocsanat, én elsősorban a szakképző intézmények oldaláról közelítettem meg a törvényjavaslatot. Itt szeretnék egyetlen dolgot tisztázni. Most pusztán a nyelvi képzésre koncentrálnak, vagy a cégeknek a szakképzésre fordítható összegére?

ELNÖK: Nem, ez csak a nyelvi.

KŐSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Jó, csak ezzel nem veszélyeztetjük a szakképzésre fordítható, felhasználható keretösszeget? Nyilván kevesebb lesz. Nehogy elveszzen a sok bába közt a gyerek.

ELNÖK: Azért kell beletenni egy életszerű szűkítést valóban. Gábor!

FERENCZI GÁBOR (Jobbik): Máriusz javaslatához szeretnék hozzászólni, ehhez a 20, illetve 10 százalékhoz. Azért tartanám indokolatlannak, hogy mérlegeljünk aszerint, hogy egy cég úgynevezett kis cég vagy nagyobb cég, mert amúgy is kevesebb munkavállalóról van szó. Tehát egy kis cégnél kevesebb munkavállalóra kell fordítani azt az adott összeget. Főleg tartom, hogy akkor még abból az adott szakképzési hozzájárulásból is csak 10 százalékot lehessen. Mivel arányban áll a képzésre fordított összeg a kifizetett bérekkel, hiszen az az alapja, a tb-alap a szakképzési hozzájárulás alapja, ezért szerintem azt ne diszkrimináljuk így, hogy 20 vagy 10 százalék.

Tehát szerintem mindenképpen legyen egységes.

ELNÖK: Világos. Dönteni fogunk. Kíván-e a bizottság különbséget tenni a törvényben mikro-, kisvállalkozás és egyéb cégek között? Először erről döntsünk. Kívánunk-e a nyelvi képzésre fordítható hozzájárulás összegében különbséget tenni? Aki Révész Máriusszal ért egyet, hogy tegyünk különbséget kicsi és nagy között, az kérem, most szavazzon! (Szavazás.) Köszönöm. Aki nem kíván különbséget tenni, az most szavazzon! (Szavazás.) 3 nem.

Különbséget teszünk. Révész Máriusz konkrét javaslatot tett, 20 és 10 százalékra. Kérem, aki ezzel egyetért, szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm. Aki ellene van? *(Szavazás.)* 3 nem. Tartózkodás? *(Szavazás.)* 1 tartózkodás.

Az egész javaslatot benyújtjuk-e bizottságiként, a nyelvoktatásra 20 százalék a kicsi cégeknek és 10 százalék a nagyobb cégeknek – nyilván a kis cégeknek nagyobb, a nagyoknak kisebb százalék – adatik. Aki ezzel egyetért, kérem, most szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm. Aki ellene van a bizottsági javaslatnak? *(Nincs jelzés.)* Ki tartózkodott? *(Szavazás.)* 3 tartózkodás.

Be fogjuk nyújtani a bizottsági módosító javaslatot 20, illetve 10 százalékkal.

Van-e még tudomások módosító javaslatról, amit nem tárgyaltunk meg? Sós Tamás!

DR. SÓS TAMÁS (MSZP): Egyetlenegy felvetésem van, egy kicsit rendhagyó, viszont abban kérek tanácsot, és lehetőséget, hogy a Gyakorlati Oktató Szervezetek Egyesülete megkeresett úgy tudom, minden képviselőt a ma reggeli órákban a 29. § kapcsán. Én azt szeretném kérni, hogy érdemben foglalkozzunk vele, és tanácsot is kérek, hogy ezt hogyan tudjuk megtenni. Tudom, hogy elég rendhagyó a szituáció, viszont én ezt azért bátorodom felvetni, mert a döntéshozatali folyamataink is elég rendhagyóak. Egy ilyen szituációban is kiderül, hogy mondjuk a különböző szakmai szervezetek nem kaptak időben lehetőséget, most néznek utána a különböző anyagoknak.

Azt kérném, hogy érdemben nézzük már meg. Ők konkrétan a 29. § eltörlését kérik, de gyakorlatilag bizonyos esetekben duplán szankcionálja a képző cégeket. Itt konkrétan tudomásom szerint gyakorlati oktatást szervező cégekről van szó, több ezer ilyen típusú szervezetről.

ELNÖK: A 29. § arról szól, hogy ha a törvény hatálybalépése előtt megkötött tanulószerveződést vagy hallgatói szerveződést az abban foglalt határidő lejártá előtt jogellenesen felmondja valaki, akkor az milyen szankciókkal jár.

Én ebben nem veszem ki, hogy mit tekint itt a beadványozó, a Gyakorlati Oktató Szervezetek Egyesülete úgymond büntetésnek. Ha ebben tud nekem segíteni valaki, akkor ezt megköszönöm, de ebből nekem nem derül ki. Vissza kell fizetni a pénzt a jogellenesen felmondott tanulószerveződés után, tehát amit igényeltek, jogellenesen felmondják, az erre igényelt pénzt vissza kell adni az államnak. Persze, hogy büntetés, a jogellenes felmondást bünteti természetesen, tehát ilyen értelemben jól látja, de azt nem látom, hogy mi ebben a baj.

Főosztályvezető úr tudna nekünk segíteni ebben az ügyben? Ismered az ellenvetést?

DR. ODRÓBINA LÁSZLÓ főosztályvezető (Nemzetgazdasági Minisztérium): Nem, most kaptam meg.

ELNÖK: Akkor nem tudjuk ezt így megvitatni, nem látom indokoltnak. Zárjuk le a napirendi pontot.

Főosztályvezető úr majd mérlegeli, hogy lát-e itt orvoslandót, én nem látok.

A héten még ezek szerint egy kapcsolódó módosító javaslatokat megtárgyaló vitára össze kell jönnünk, ha ott szükséges, akkor erre visszatérünk.

A napirendi pontot lezárom. Köszönjük szépen főosztályvezető úrnak, hogy rendelkezésünkre állt, illetve Gloviczki Zoltán helyettes államtitkár úrnak is, hogy rendelkezésünkre ült.

A második napirendi pontunk a nemzeti köznevelésről szóló törvényjavaslat. Tisztelettel köszöntöm Hoffmann Rózsa államtitkár asszonyt, Gloviczki Zoltán helyettes államtitkár urat, Madarász Hedvig főosztályvezető-helyettest, Thaisz Miklós politikai

tanácsadót, Csapó Ágnes referenst, Hardy F. Gábor főosztályvezetőt és Szakál Ferenc referenst, legalábbis nekem őket tüntették fel. (*Dr. Hoffmann Rózsa belép az ülésterembe.*)

A nemzeti köznevelésről szóló T/4856. számú törvényjavaslat

Tisztelettel köszöntöm Hoffmann Rózsa államtitkár asszonyt és kollégáit, akiket most nem sorolok fel még egyszer, az előbb igyekeztem a teljesség igényével felolvasni. A napirendi pontunk a nemzeti köznevelésről szóló törvényjavaslat általános vitája. Tessék parancsolni!

Dr. Hoffmann Rózsa államtitkár (Nemzeti Erőforrás Minisztérium) szóbeli kiegészítése

DR. HOFFMANN RÓZSA államtitkár (Nemzeti Erőforrás Minisztérium): Tisztelettel és barátsággal köszöntöm az Oktatási és tudományos bizottság elnökét, alelnökeit, tagjait, és külön megkülönböztetett szeretettel a meghívott vendégeket. Ezt mindig jó érzés látni, hogy az iskolaügynek a változásai milyen áldozatokra képesek itt sokaknál, hogy az idejükből sokat arra szenteljenek, hogy figyeljék a történéseket.

Nagy öröm számunkra, hogy több mint egy év előkészület után, amely a nyilvánosság teljes bevonásával történt, oda jutottunk, hogy az oktatási bizottság tárgyalhatja a kormány előterjesztésére a T/4856. számú törvényjavaslatot, amelyet az ismert okoknál fogva nem közoktatási, hanem köznevelési törvénynek nevezünk, pontosabban a nemzeti köznevelésről szóló törvénynek.

Erre az új törvényre és ennek megalkotására szükségszerűen azért volt és azért van szükség, hiszen a tavalyi országgyűlési választásokon egyértelműen eldőlt, hogy az ország más irányt akar szabni a fejlődésének. Olyan értékrendre akarja felépíteni a nagy alrendszereit, így hangsúlyosan az iskolaügyet, amely a munkának, a fegyelmezett munkának kedvez, és arra neveli a fiatalokat is, iskolai, pedagógiai eszközökkel is, hogy amikor az életbe kikerülnek az iskolarendszerekből, akkor munkavállaló, tisztességes, becsületes polgárai legyenek ennek a magyar hazának, és járuljanak hozzá Magyarország építéséhez, hogy ez az ország felvirágozzék és fejlődjék.

A törvény legfontosabb céljai éppen ezért egy mindenki számára elérhető, egységes, magas színvonalú, jó minőségű, nevelésbe fogott oktatás biztosítása, amelyben minden olyan jog a továbbiakban is érvényesülni fog, amely eddig pozitív oldalról, pozitív irányban kísérte az oktatásügyet. Így például megmarad az alapelvek közül továbbra is az ingyenesség, megmarad az iskola önállósága, illetve a köznevelési intézmény szakmai önállósága, amely a 26 éve bevezetett törvényünkben, mi több, nemcsak hogy megmarad, hanem erősödik is.

Ami viszont lényeges változást fog jelenteni, néhány ilyen mozzanatot emelek ki, hiszen a törvénynek mind a száz paragrafusát ismertetni nem tisztem az általános vitára bocsátás előtt.

Amit a törvény címe is jelez, hogy köznevelési törvény, ennek nagyon fontos üzenete van, és nemcsak szimbólum, hanem a gyakorlatban lefordítható üzenete az tudniillik, hogy a gyerekek személyiségének a fejlődését elősegíteni, nevelni, értékrend alapján nevelni, ezen belül az értelmüket fejleszteni, ez az iskolának az évezredek hivatása, ehhez kell és ehhez fogunk visszatérni.

Ebből sok minden következik, például az is, hogy a tanári munka nem óraadói munka, nem értelmezhető a jövőben óraadói munkának, hiszen a gyerek nevelése időt követel a tanártól, ehhez kapcsoljuk hozzá a pedagógus életpálya életbeléptetésével egy időben a hosszabb ideig tartó iskolai, illetve gyerekek közötti benntartózkodást. És ha kimondtam a bűvszót, talán a legnagyobb újdonságát jelentő elemét a törvénynek, a pedagógus életpályamodellt, amely az előkészületek pillanatában még önálló törvényjavaslatként szerepelt a koncepciónkban, később beépült a törvénybe, ez nagyon sok újdonságot hoz,

kiszámítható, átláthatóvá, minőségi kritériumok mentén mérhetővé, ellenőrizhetővé teszi a pedagógus munkáját és előrehaladását, és ehhez hozzárendel egy, a mainál lényegesen magasabb fizetési kategóriát, amelynek a százalékait, a táblázatát a törvényben közöltük.

A kormány mindennek tudatában fogadta el a törvényt, ezért az a pedagóguspolitika, amelyet kormányra lépésünk első napjától kezdve meghirdettünk, hogy célunk az, hogy a pedagógusokat felemeljük arról a mélypontról, ahol ma vannak, ebben a törvényjavaslatban testet öltött.

Apró technikai különbségek persze lehetnek például a pedagógus életpályamodell megközelítését illetően, de ez a szándéka elvitathatatlan, hiszen a közölt számok és táblázatok ezt egyértelművé teszik. Nem túlzás azt állítanom, hogy sok évtizedes tartozását teszi helyre ezzel a kormány, hogy ha ezt a törvényt a parlament el fogja fogadni, és 2013. szeptember 1-jétől mindez megindul.

A nevelés és a pedagóguspolitika mellett vannak még olyan változásai a törvénynek, amelyek nagyon lényegesek, ezekről szólnék még egy-két szót. Visszatérünk a tartalmi szabályozásnak ahhoz az eljárásához, módszeréhez, amely egészen 2003-ig volt jellemző az oktatásügyben. Évszázadokon keresztül a központi tanterv valamilyen formában – ezt a tantervelmélet pontosan kimutatja, hogy hányféle műfaja volt a tanterveknek, de hangsúlyozom valamilyen formában mindig is szabályozta azt, hogy az oktatásügyön belül, az iskolán belül milyen kötelező műveltségi tartalmakat kell átszármaztatni a gyerekeknek. Ez 2003-ban megszűnt. Akkor indult az az úgymond tartalmi szabályozás, amely mesterségesen kettéválasztotta az ismereteket, a műveltségtartalmakat és a kompetenciafejlesztést, holott a pedagógiában ennek a kettőnek együtt kell járnia.

Most visszatérünk ehhez a szakmailag helyes elvhez. A nemzeti alaptanterv új szabályozó eszköz lesz, amely a következő hónapokban kerül majd a nyilvánosság elé, hiszen meg fogjuk vitatni a szakmával, és ismét lesz benne olyan tartalmi szabályozás, amely az államnak úgyszólván az egyedüli lehetséges eszköze arra, hogy valóban garantálja azt, hogy egységesen, minden gyerek az ország keleti felében ugyanúgy, mint a nyugatban, délen ugyanúgy, mint északon azokkal a műveltségtartalmakkal szembesüljön az oktatáson belül.

Erre a tantervi garanciára ráépül egy másik garancia, az a fajta szakmai ellenőrzés, amely megint csak 26 évvel ezelőtt szűnt meg az oktatási rendszerben, a szakfelügyeleti rendszer eltörlésével, ez egy olyan hiányosság, amelyhez nincsen fogható Európában. Ennek az ellenőrzési rendszernek a kiépítése is a jövő hónapoknak vagy évnek lesz a feladata, a törvénytől pontosan kiderül, hogy itt nem valamiféle hivatali ellenőrzésről van szó, hanem külső szakmai ellenőrzésről, amelyet erre a feladatra képzett szakértők, önkök közül is reményeim szerint többen fognak végezni, egységes protokoll szerint, s mint minden jó pedagógiai és vezetői ellenőrzésnek a célja nem más, mint a folyamatok javítása. Ezzel a céllal fog megindulni.

A harmadik, vagy a sorban a következő lényeges változás, amely mindezzel szorosan összefügg, az a nagyobb állami szerepvállalás. Tarthatatlannak ítéltük azt a helyzetet, amely kialakult, és amely szükségképpen alakult ki a '90-es évek elején, amikor az önkormányzatok kötelező feladata lett a közoktatási intézmények fenntartása. De a mára elért vagy mára produkált eredmények bizony, azt mutatják, hogy itt változtatni kell, mert óriásira nőtt a különbség egyes iskolák teljesítménye között, a különböző lehetőségekkel és tehetséggel, és szakértelemmel bíró önkormányzatok nem voltak és nem képesek a közoktatás, az iskolarendszer egységességét biztosítani. Ezért az állam szerepet vállal és jogot formál arra, hogy egyrészt a tartalmi szabályozással, másrészt a pedagógus egységes bérezésével, tehát a finanszírozás eszközével, harmadrészt pedig a külső szakmai ellenőrzéssel, amelyről szóltam az előbb, nagyobb szerepet kapjon az oktatási rendszerben.

Mindezzel együtt is a települési önkormányzatok, amelyek magukénak tudják és akarják tudni az iskolát, és ez jó, Eötvös Józsefíg visszanyúlóan ennek megvannak a tradíciói

a magyar köznevelési rendszerben, meg fogják kapni a lehetőséget, hogy fenntartói szerepet vigyenek a közoktatásban, és így továbbra is érvényesülhet a helyi közösségeknek különböző érdeke, sajátosságainak összessége az iskolai munkában. Ez döntés kérdése mindössze.

Talán ezek a leglényegesebb változásai a törvénynek, amelynek még az előkészítéséről szólnék néhány szót. A köz- és egyéb médiumokban megjelent hírek tömege, amelyet csak több kötetben lehetne itt bemutatni, nagyon sok félreértésen alapulva mutatta be a törvény lényegét. Egy ilyen például az iskolák államosítása, melyet következetesen így emlegettek, holott nem erről van szó, mint ahogy remélem, igyekeztem ezt bemutatni. Egésznapos iskoláról beszéltek, holott a törvényben ez a kifejezés nem szerepel, az szerepel benne, hogy az iskolának kötelessége délután 4-ig vagy 5-ig színes, gazdag foglalkozásokat biztosítani a gyerekek számára.

Kötelező 3 éves kortól tartó óvodáztatásról beszéltek, helyesen, de azt azért elmulasztották hozzátenni, hogy itt azért mérlegelési lehetőség lesz, és sorolhatnám még azokat a félreértéseket vagy félremagyarázásokat, amelyek egy kicsit beárnyékolják a törvény sorsát. Mindazonáltal azt tapasztaljuk, hogy azzal a fórumorozattal és kommunikációs technikával, amellyel inkább a személyközi kommunikációra építünk, hiszen a médiát befolyásolni nincsen eszközünk, ezeken az országos fórumokon, illetve megyei területi fórumokon, amelyek közül mintegy 15 van már a hátunk mögött, egyre inkább azt tapasztaljuk, hogy a pedagógustársadalom, szükségképpen persze azért bizonytalansággal terhelt, de egyre inkább megérti és elfogadja a szándékainkat. A legkritikusabb pontja a pedagógus életpályamodell életbelépésével egy időben ez a bizonyos 32 órás munkaidő-szabályozás, ezzel kapcsolatban szeretném elmondani azt, hogy a munka törvénykönyve értelmében Magyarországon a heti kötelező munkaidő 40 óra. Ezért a jogalkotónak van módja arra, mint ahogy ezt nagyon sok európai országban teszik, hogy ezt bizonyos módon befolyásolja, az eddigi oktatási rendszer csak az óraszámok tekintetében szabályozta a pedagógus munkaidejét, ebből következett, hogy elég sok tanár szinte óraadóként tételezte magát, és ez nem kedvezett azoknak a nevelési céloknak, amelyeket kitűztünk magunk elé.

Tehát a 32 órás, nem feltétlenül az iskola falai között történő benntartózkodás, ez is rosszul volt kommunikálva az elmúlt időben, a gyerekek érdekében tett munka, ezt kezdettől fogva, minden lépésben összekapcsoltuk a pedagógus életpálya mostaninál lényegesen magasabb bértáblázatával. Tehát magasabb jövedelmet fognak kapni a pedagógusok, de másként kell a munkához viszonyulni. Ebben a magyar társadalomban, ahol bizony, nagyon sok lépést kell tenni a törvényhozónak, a jogalkotónak és a mindennapi gyakorlatban vezetőknél és dolgozóknál azért, hogy visszatereljük ezt az országot a munka világába, ez egy nagyon fontos lépés lesz.

Ezek a hírek tehát, amelyek ezt nem így állították be, ezek torz hírek voltak, nem feleltek meg a valóságnak.

A T/4856. számú törvényt tehát a kormány beterjesztette, ha jól emlékszem a dátumra, november 5-én az Országgyűlés elé, az Országgyűlés honlapján olvasható. Nagy tisztelettel arra kérem természetesen a képviselő hölgyeket, urakat is, és minden kedves vendégünket, hogy ha valami még nem világos és a mai alkalom nyilván nem lesz elegendő megvilágítani az egyes kérdéseket, kattintsanak rá a honlapra, és a szöveg alapján formáljanak véleményt. Mi pedig, akik most itt vagyunk, igyekszünk a kérdésekre akár tételes választ adni. Én inkább csak lapozgatva, munkatársam pedig a számítógép alapján pillanatok alatt ki tudja keresni.

Tehát a minőség fejlesztése, a leszakadás megállítása, a tehetségek felemelése, ezen keresztül az ország megújulásának elősegítése és mindez egy hangsúlyos pedagóguspolitikán keresztül, ez a célunk az új törvénnyel, ezért ezt a törvényt mi mindannyian, mint az előterjesztők munkatársai, teljes szívvel és a legjobb szakmai lelkiismeretünkkel támogatni

tudjuk. Minden jobbító szándékú, tisztító, pontosító, ésszerűsítő módosító javaslat előtt pedig nyitva állunk, ahogy tettük ezt eddig is. Köszönöm szépen a figyelmüket.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A képviselő hölgyeké, uraké a szó először. Több vendégünk is van, a szokásoshoz képest jóval többen jelezték a részvételüket a bizottsági ülésünkön, nyilván a vendégek majd jelzik, hogy ha szót kívánnak kérni, a bizottság pedig majd ügyrendi döntést hoz, hogy szót ad-e a nem bizottsági tagoknak. De elsőként a bizottsági tagoké, hölgyeké és uraké a szó. Dúró Dóra kért először szót, majd Osztolykán Ágnes, Sós Tamás, Pánczél Károly. Parancsolj, Dóra!

Kérdések, hozzászólások

DÚRÓ DÓRA (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. A törvénynek számos pozitívumát elismeri a Jobbik, de ezen a bizottsági ülésen nem szeretnék ezekről beszélni, inkább azokat a pontokat emelném ki, amelyeket vitatunk, és amelyekkel kapcsolatban kérdés merül fel bennünk.

Az első ilyen az, hogy a Hárszabály 97. § (2) bekezdése alapján a törvényhez csatolni kell egy olyan háttér tanulmányt vagy tanulmányt, amely a várható társadalmi, gazdasági következményekkel számol. Ezt az indokoláshoz nem csatolta a tárca, azt kérdezném, hogy készült-e ilyen, és ennek milyen vonatkozásai vannak. A koncepcióhoz tudjuk, hogy készült ilyen, és ez nagyon súlyos következményekkel számol. Ha ez szélső érték, ez akkor is egy súlyos következmény, ezért kérdezném, hogy például az iskolabezárások, pedagógus elbocsátások kapcsán milyen várható következmények lehetnek.

Nem értünk egyet azzal, hogy a tankötelezettségi korhatárt a jelenlegi 18 évről 16 évre csökkentenék a tárca. Nyilvánvalóan értjük azt, illetve többször a sajtóban megjelent, hogy nem szeretnék benntartani az oktatási rendszerben az olyan fiatalokat, akik nem valók oda, azonban ha 16 évesen kiengedjük őket mindenféle szakképzettség megszerzése nélkül, akkor később az életben semmilyen esélyük nem lesz arra, hogy boldoguljanak.

Tehát ha egy 16 éves fiatal kikerül az oktatási rendszerből, akkor vagy segélyből fog megélni, mivel senki nem fogja őt alkalmazni, vagy rosszabb esetben pedig bűnözésből. Tehát mi azt gondoljuk, hogy nem szabad kizárólag oktatási kérdésként kezelni a tankötelezettség korhatárát, hanem össztársadalmi szinten kell a következményeit figyelembe venni.

Nyilvánvalóan jogos igény a pedagógusok részéről az, hogy nagyon nehezen tudnak már mit kezdeni 17-18 éves fiatalokkal, akiket addig nem sikerült az oktatás, illetve a tanulás iránt elkötelezetté tenni, ezt tudjuk, de azt gondoljuk, hogy ezt más módon kellene kezelni.

A mindennapos testnevelés bevezetésével kapcsolatban is szeretnék egy kérdést feltenni, hogy ennek egyrészt az intézményi háttérét, tehát konkrétan az épületeket, illetve a testnevelés végzésére alkalmas helyszíneket hogyan fogja a tárca, illetve a kormány biztosítani? Illetve ha pontosan megnézzük a törvényben ennek a szövegét, akkor itt heti 5 testnevelésóra bevezetéséről van szó, tehát úgy látom, azt egyelőre nem tartják megoldhatónak, hogy valóban mindegyik, a heti 5 óra tanórai keretek között folyjon, tehát egyelőre nem biztosított az, hogy minden nap mozogjanak a diákok, hiszen a heti 2 testnevelésórát délutáni foglalkozásokon, illetve egyéb módon is lehet teljesíteni.

Szeretnék egy kérdést feltenni az oktatási jogok biztosának hivatalával kapcsolatban. Ez kikerült a törvényből, mind a szülők, mind a tanulók, mind a pedagógusok joga, hogy hozzá forduljanak. Ugyanakkor benne maradt az, hogy a miniszter kinevezi és felmenti az oktatási jogok biztosát. Tehát ebből arra következtethetünk, hogy a hivatal nem szűnik meg, csak valamilyen módon átalakul.

Ami még fontos, az érettségi rendszerről igen szűkszavúan rendelkezik a törvény. Szeretném megkérdezni, hogy hogyan tervezik az érettségi rendszer átalakítását, és egy észrevételt még tennék a pedagógus életpályára vonatkozóan. A pedagógusképzést is

átalakítja a tervek szerint a tárca, egy ötéves egyetemi képzést követően, ha jól tudom, egyéves pedagógusjelölti évre várnak a fiatalok, majd ezt követően, ahogy itt látjuk a 7. mellékletből, még akár négy évig csak gyakornok lehet egy pedagógusjelölt vagy tanuló. Mi ezt túlzónak tartjuk. Értem azt, hogy fontos a pedagógus életpálya, illetve a pedagógusok megbecsülése, de azért talán így gyakorlatilag eltelhet tíz év úgy, hogy valaki tanul és dolgozik, és még mindig nem lehet pedagógusnak hívni. Azt gondolom, hogy ez túlzás azokkal szemben, akik ezt a pályát választják.

Röviden ennyi hozzáfűznivalóm lenne a törvényhez. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Osztolykán Ágnes, majd Sós Tamás!

OSZTOLYKÁN ÁGNES (LMP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Én is barátsággal és szeretettel köszöntöm államtitkár asszonyt a bizottsági ülésen. Az LMP nagyon nagy reményeket fűzött még a kezdet kezdetén ahhoz, hogy a közoktatás rendszerét át kívánja alakítani a kormány. Ha visszaemlékszik, államtitkár asszony, akkor a munka kezdetén egyetértettünk abban, hogy itt egy olyan törvényről van szó, ami erősíti az esélyegyenlőtlenséget ebben az országban, és hogy ezen változtatni kell.

Nem árulok el titkot, hogy az LMP nem fogja ezt a törvényt támogatni, mert alapjaiban tartjuk elfogadhatatlannak, és azt gondoljuk, hogy nem felel meg a maga által kitűzött céloknak.

Én nem fogok most itt részletekbe bocsátkozni, mert azt gondolom, hogy a nyolcórás általános vita arra lesz, hogy ott kifejtsük az álláspontunkat, és talán bizonyos pontokon és esetekben valamifajta kompromisszumra jussunk egymással. Én csak néhány dologra reagálnék, amit ön most itt elmondott.

Az egyik és legfontosabb kérdés, hogy úgy beszélünk a pedagógus életpályamodellről, mint egy kész tényről. És igen, 2013 szeptemberétől beszélünk úgy, miközben azt gondolom, hogy mindannyian tudjuk és látjuk, hogy a jelen gazdasági viszonyok között ez az ország hogyan próbál evickélni, és mindannyian tudjuk azt, hogy ennek a pedagógus életpályamodellnek a bevezetésére nagy szükség lenne. Valóban egyetérttek önnel abban, hogy egy nagy adósságát törleszteni ezzel az ország, nemcsak a kormány, hanem az ország a pedagógusok felé, de azt gondolom, hogy a jelen gazdasági viszonyok között erre egyszerűen nincs pénzügyi háttér. Mint ahogyan ez látszik is a 2012-es költségvetésben, hogy hírehamva nincsen az életpályamodellnek.

Erre persze lehetne reflexió az, hogy 2013 szeptemberétől kerül ez bevezetésre, de az a baj, hogy én még azt sem látom tisztán, tehát egyszerűen nem látjuk azokat a gazdasági viszonyokat, amelyek ezt biztossá tennék.

Még két megjegyzésem lenne. Az egy nagyon fontos cél és szempont, hogy visszatereljük az embereket a munka világába. Ez így van, ez egy nagyon előremutató szándék és akarás. De azt gondolom, hogy szakképzettség nélkül nem tudjuk ezt megtenni. Azt látjuk, hogy ez a rendszer, amit a törvény felépíteni kíván, ez nem afelé megy, hogy minél több kiművelt emberfő legyen ebben az országban, hanem afelé megy, hogy a gyerekek nagy tömegét tereljük be a szakképzésbe, és csak egy bizonyos kiváltságos réteg kerüljön gimnáziumi képzésbe. Azt látjuk, hogy ez egy szép mondat, hogy tereljük vissza a munka világába, de mind a tankötelezettség leszállítása, mind a gimnáziumi férőhelyek csökkentése azt mutatja előre, hogy itt szakképzetlen embereket nem fogunk tudni a munka világába visszavezetni. Ezt nem én mondom és nem az LMP mondja, hanem ezt statisztikák, számok mutatják a világban, nemcsak Magyarországon, hanem a világban mindenhol.

Nem kívánom ezt pikírtén megjegyezni, de az önök által elkészített hatástanulmány ugyanezt mutatja, hogy egyszerűen nem lesz forrás arra, hogy ezek a fiatalok valóban a munka világába kerüljenek.

És még egyetlenegy megjegyzésem van, ami egy kicsit a civil mivoltomból fakad. Azt gondolom, és azt gondoltam mindig is, és amikor egyetemista koromban csak tanultam a politikáról és a politikatudományról és a rendszer működéséről, akkor is mindig azt gondoltam, hogy akkor jó egy ország, akkor jó egy országban élni, ha az ember civilként, a társadalom önálló tagjaként elmondhatja a véleményét. Pedagógusként, szülőként, egy alapítvány, egy egyesület vezetőjeként azt gondolom, hogy amit önök ezzel a törvénnyel – én közoktatási törvénynek fogom hívni -, ezzel a közoktatási törvénnyel csináltak, az több, mint megcsúfolása volt ennek az egész társadalmi egyeztetésnek, mint egy olyan tartalmú kijelentésnek, aminek már igazából nincs tartalma.

Ön is visszaemlékszik arra, sőt sokkal jobban tudja államtitkár asszony azt, hogy a társadalmi egyeztetés határideje napján, tehát a lezárás előtti órákban már a kormány elfogadta a közoktatási törvényt. Kérdezem én, mikor vezették át, vagy hogyan mérlegelték a társadalom véleményét? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Sós Tamás, majd Pánczél Károly!

DR. SÓS TAMÁS (MSZP): Elnök Úr! Államtitkár Asszony! Tisztelt Bizottsági Tagok, Meghívottak! Nagyon röviden szeretnék szólni, mert gondolom, az általános vitában lesz módunk, lehetőségünk részletesebben szólni. Nem volt itt államtitkár asszony, amikor én azt javasoltam, hogy vegyük le a napirendről ezt az előterjesztést. Én alapvetően azzal indokoltam, hogy az előterjesztés előkészítetlensége, annak számos ellentmondása nagyon sok kérdésre nem ad választ, amit meg kellene beszélni azokkal, akikkel majd gondoljuk, hogy ez végrehajtásra kerül. És tudjuk jól, mondhatunk itt különböző módszereket, akár a neveléstudományból is, hogy ha valakit nem vonunk be a döntéshozatal folyamatába, akkor velük nagyon nehéz lesz majd ezt megvalósítani.

A gondolat másik része pedig az, hogy ennek a finanszírozási oldala nincs végiggondolva. Én nem akarok itt a részletekbe menni, de azért tudjuk jól, hogy a lényeg mindig a részletekben van. Hogy egyetlenegy momentumot hozzak szóba: ha én jól tudom, az Osztolykán Ágnes asszony által az előbb elhangzott a pedagógus életpálya. Abban a háttéranyagban, amit vitattunk, hogy van, nincs, de kiderült, hogy mégis van, abban 389 milliárd szerepel. A közelmúltban az önök megnyilatkozásai kapcsán az első évre 70 milliárdot mondtak, a második évre pedig 150 milliárdot. Ha jól nézem, a háttéranyag és a megnyilatkozásaik között nagyon nagy eltérés van.

Egyetlenegy momentum, de tudnám sorolni, szerintem önök is tudják: nekem szívügyem a szakképzés, és gyakorlatilag önök ismerik be a 33. oldalon a háttéranyagban, hogy gyakorlatilag ez egy visszalépés.

Visszalépés, mert szemben azzal, amit itt az imént hallottunk, a munka világába történő sikeresebb belépési lehetőségek esélyét önök is vitatják, az általános ismeretek és tanulási kompetenciák háttérbe szorulásának veszélyére hívják fel a figyelmet. Már a múltkori bizottsági ülésen is szóba került, amikor a szakképzési hozzájárulásról beszéltünk, hogy ugye, nincs benne az, kérdeztük akkor, mondjuk a három évnek a generális megfogalmazása. Abban még nem volt benne. Ha ezt a köznevelési előterjesztést nézzük, ebben benne van. Én azt szeretném önöktől kérni, és gondolom, többek osztják ezt a véleményt, hogy gondoljuk végig, hogy ettől hogyan lehet eltérni, milyen mozgástér van adott esetben, hogy egy sokszínű, rugalmas, átjárható, egymásra épülő szakképzés legyen, mert én úgy gondolom, azzal, amit ön, államtitkár asszony mond, egyet lehet érteni. Amikor azzal érvel itt, hogy a munka világának mekkora szerepe van, és hogy az emberek vegyenek részt a munkában, de már bocsánatot kérek, amikor a tankötelezettségi korhatárt le kívánjuk szállítani, szemben európai uniós tendenciákkal, meg azzal, amit itt elértünk az elmúlt időszakban, akkor úgy gondolom, hogy rövid távon még pénzt takarítunk meg, mintha úgy tűnik, hogy ez lenne a cél, hosszabb

távon ennek az országnak ez sokkal-sokkal többbe kerül. És ha a nevelést tartjuk mi itt fontosnak, már bocsánatot kérek, akkor hol akarunk mi nevelni? Az utcán akarunk nevelni? Jön a drog, jön a prostitúció. Az, aki nem rendelkezik szakmával, az utána munkanélküli lesz, az utána szegény lesz, az pedig utána lecsúszik. Ez mind-mind azoknak a nemes elveknek, amivel magam is egyetértek, annak mond ellent.

Tehát tisztelettel arra kérem önöket, hogy a szakképzés kapcsán gondoljuk végig, hogy van-e mozgástér a három évről eltérni, mert adott esetben lehet olyan, aki érettségi után akar szakmát tanulni, lehet, aki ebben a 2+2-ben akar részt venni, és sorolhatnám még a különböző képzési formákat. Tehát én ezt tisztelettel szeretném felvetni.

Ahogy látom, a tankötelezettségi korhatár már eléggé bele lett égetve a rendszerbe, de azért valljuk meg őszintén, legbelül talán államtitkár asszony is, hogy amikor ez a 16 év úgy bejutott a köztudatba, akkor volt még 17 év is. Nem lehetne-e ezt itt végiggondolni adott esetben, csak úgy kérdezem a 18 év kapcsán, mert én a 16 évet egy jelentős visszalépésnek gondolom. Szerintem ez nem azt a célt szolgálja, amit önök itt megfogalmaznak. Nagyon sok mindenről kellene beszélni, nem akarok visszaélni a türelemmel, azt gondolom, hogy lesz mód a plenáris ülésen erről majd részletesebben is beszélni.

Magam sem értek egyet a túlzott központosítással, az államosítással, valójában az elmúlt húsz esztendő vívmányát, amit szerintem itt egyikünk sem vitat, az önkormányzatiságot, azt veri szét ez a rendszer. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Pánczél Károly, majd Révész Máriusz!

PÁNCZÉL KÁROLY (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Asszony! Tisztelt Bizottság! Megszakítva itt most ezt a sort, ami volt, hiszen ellenzéki képviselőtársaim nem tartották általános vitára alkalmasnak a törvénytervezetet, és itt, a mai ülésünkön erről kell döntenie, én általános vitára alkalmasnak tartom a köznevelési törvény tervezetét. Ugyanakkor azt is szeretném megjegyezni a magam nevében, hogy végszavazásra még alkalmatlannak tartom, tehát nyilvánvaló, hogy módosító javaslatok benyújtásában magam is részt kívánok majd még venni, hogy ez a törvény jobb legyen.

Én Osztykán Ágnes képviselő asszonnyal szemben fontosnak tartom azt, hogy ennek az a neve, hogy köznevelési törvény, mert kiemelten fontosnak tartom a nevelést. Nem új dolog ez, mert a jelenleg hatályban lévő törvényben is az intézményeket nevelési, oktatási intézményeknek nevezi a törvény, tulajdonképpen a nevelést előre helyezve, kiemeli annak a fontosságát. Én nem látom ezt bajnak, sőt pozitívumnak tartom, hogy magának a törvénynek is ez a neve, hogy köznevelésről szóló törvény.

Nyilvánvaló, hogy a nevelés részletei ebben a törvényjavaslatban nem jelenhetnek meg, mert annak majd egy nemzeti alaptantervben, a nemzeti alaptantervre épülő kerettantervekben, és aztán majd a helyi pedagógiai programokban kell megjelenie.

Nagyon fontosnak tartom a törvényt abból a szempontból is, hogy a 10 milliós országunkban a lakosság nagy részét érinti. Érinti a 150 ezer pedagógust, annak családtagjait, érint 1,2 millió gyereket, ott a szülőket, rokonokat, családtagokat, érinti a pedagógiai munkát segítő alkalmazottakat, dajkákat, iskolatitkárokat, tehát itt több millió emberről van szó, és érinti az iskolafenntartókat is. Tehát a jelentősége rendkívül nagy.

Röviden arról szeretnék beszélni, hogy véleményem szerint miért kell módosítani a közoktatási törvényt köznevelési törvényre. Egyrészt azért, mert az látszik egész Európában, hogy az élet nem folyhat a régi kerékvágásban, és ez igaz a szociális területre, a nyugdíjellátásra, a gazdaságra, az egészségügyre, és igaz az oktatásra is. És én itt most nem megszorításról beszélek, bár eddig az ellenzékétől az elmúlt hetekben ezt hallottuk, hogy milyen megszorításokra készül a kormány, most pedig azt halljuk, hogy teljesíthetetlen az a több százmilliárd, ami itt szerepel a törvénytervezetben. Én itt arról szeretnék beszélni, hogy

több százmilliárdot szán ma is az állam a köznevelésre, közoktatásra, az intézményfenntartókkal együtt 1000 milliárdos ez a nagyságrend. A cél az, hogy ez minél jobban hasznosuljon.

Azt szoktuk mondani, hogy az oktatás egy jó befektetés. Gyerekekre költeni egy jó befektetés. Az volna ennek a törvénynek a célja, hogy ez a köznevelésre szánt sok százmilliárd forint a lehető legjobban hasznosuljon, mert egyébként valóban ebben a törvénytervezetben is, ha sorba veszem a mindennapos testnevelést, a pedagógus életpályamodell, az ingyenes tankönyvet, akkor láthatjuk, hogy 2013-tól ez több százmilliárd forint plusz a köznevelés számára évente. A lényeg az, hogy ez a legjobban hasznosuljon.

Én üdvözlöm azt is, mintegy alapelveként a nevelés mellett, hogy a törvényjavaslat úgy került benyújtásra, hogy azt a szellemiséget igyekszik tükrözni, hogy ez valóban nem szolgáltatás, hanem közszolgálat. A legfontosabb dolog, amiért szükség van egy új törvény benyújtására és kidolgozására, az pedig az, hogy ha végigtekintjük az elmúlt éveket, akkor azt látjuk, hogy a minőség romlik a magyar közoktatásban. Ezen pedig változtatni kell, mert ez hosszú távon Magyarország versenyképességét gyengíti, tehát muszáj hozzájárulni ehhez a hatalmas rendszerhez.

Szerintem, hogy hol kell hozzájárulni ehhez a rendszerhez, a nemzeti alaptantervben, a hozzá kapcsolódó, remélem, többféle kerettantervben, mert azért sokszínű a magyar oktatás, a különböző emelt óraszámú tagozatos iskoláktól az alternatív iskolákig, és ide sorolom az ingyenes tankönyvek megjelenését is. Ez az egyik olyan terület, ami hozhatja a minőség javulását.

A másik az életpálya modellnek is a bevezetése, amiben nemcsak a bérnövekedés egy fontos elem, hanem a pedagógusmunkának a folyamatos ellenőrzése, értékelése, és ez a bizonyos minősítés. Ez is emelhet a magyar oktatás egészének a minőségén.

Nagyon fontos, amiről beszélt államtitkár asszony, a külső ellenőrzésnek a visszahozatala a rendszerbe, ami valóban 21 éve példátlan módon nincs a magyar közoktatásban, amikor megszűnt ez a szakfelügyeleti rendszer. Van egy szakértői rendszer, hogy ha a fenntartónak van pénze, akkor pénzért rendelhet külső értékelést és mérést, de tudjuk nagyon jól, hogy iskolák esetében szinte példátlan volt, hogy erre lett volna pénzük, és fenntartók esetében is csak kevés kivétellel.

Tehát ezt mindenféleképpen vissza kell hozni.

Ami nem szerepelhet itt, a törvényben, mert a felsőoktatás része, a pedagógusképzés. Ahhoz mindenféleképpen hozzá kell nyúlni, változtatni kell. Azt szeretném, hogy ha visszatérnénk az egységes, osztatlan és kétszakos pedagógusképzésre, mert itt az elkövetkezendő években azzal fogunk szembenézni, hogy nincs pedagógus. Vonzóvá is kell tenni a pedagóguspályát, és a pedagógusképzést is változtatni kell.

Lesznek vitatott kérdések, már itt is hallhattuk a fenntartás ügyét. Szeretném elmondani, hogy „államosítás” ügyben a legtöbb önkormányzat az elmúlt húsz évben igyekezett a lehető legjobb gazdája lenni a rábízott intézményeknek és a rábízott közoktatásnak. Az más kérdés, hogy jelentős gazdasági különbségek vannak önkormányzatok között, és volt, aki a közoktatási intézményeire többet tudott szánni, és volt, aki pedig nagyon keveset. Teljesen szélsőséges esetek vannak az országban. Az én választókerületemben is van olyan önkormányzat, aki annak ellenére, hogy a Bajnai-Gyurcsány-kormány megszüntette a tizenharmadik havi fizetést, ők ennek ellenére is évente egyhavi összegnek megfelelő támogatást adtak pluszban jutalomként az intézményeiknek, és van olyan, ahol pedig húsz éve nem volt egy felújítás, ki van kapcsolva a gáz, a telefon, és nem megyei fenntartású intézményről van szó, hanem önkormányzati intézményről.

Tehát hallatlanul nagyok a különbségek, és nyilvánvaló, hogy ebben a nagyobb állami szerepvállalás ezeken a településeken segíthet.

A pedagógusokat érintő módosításokról nagyon röviden. Az, hogy az életpályamodell már nemcsak a végzettséget és az életkort veszi figyelembe, hanem sok másra is tekintettel van, ez egy jó dolog. Csak és kizárólag az életpályamodellt együtt szabad bevezetni az úgynevezett többletmunkával, és itt a többletmunkánál szeretném elmondani szintén a saját, egyéni véleményemet. Ahelyett, hogy a 40 órás munkahét 80 százalékáról beszélünk és a bent töltött 32 óra 80 százalékában a gyerekekkel való konkrét foglalkozásra kirendelheti az igazgató úgy, hogy figyelembe veszi, hogy egyenlő legyen a terhelés, én ennél egyenesebb beszédnek tartanám az óraszám emelését, mellérendelve egy jelentős béremelést, mert itt most erről van szó.

Én tudom, hogy annak idején a Gazdasági Minisztérium bedobta a kötelező óraszám 28-ra való emelését. Durva, mellbevágó dolog volt, de innen lehetne alkudni a 24-re, 25-re vagy 26-ra, és ez egy nyílt, egyenes beszéd volna, és a magyar pedagógusok is megértik, hogy egy rendkívül nagy hatású, jelentős béremelésről van szó, mellette egy minősítési rendszerről, és akkor ez egy tiszta beszéd, a kötelező órák emelése.

A tanulókat érintő ügyekről itt már képviselőtársaim is sokat szóltak. A tankötelezettségi kor 16 vagy 17 év, az egésznapos iskola vagy egy kötelező napközi. Én az egésznapos iskolát jónak tartanám, ott, ahol erre egyébként alkalmas maga az iskolaudvar meg az iskolaépület. Arra, hogy ott nyolc órát bent töltsön egy gyerek. Egyébként az egy csodálatos dolog, mert a terheket egész napra el lehet nyújtani, osztani, van idő az ismétlésre, a gyakorlásra, ott van idő a mindennapos testnevelés bevezetésére.

A Fidesz mindig is támogatta a korai óvodáztatást. Azt nem tudom, hogy ezt a hirtelen nagy ugrást meg tudjuk-e tenni a mai ötéves iskola-előkészítő kötelezettségről a három évre, szeretném jelezni, hogy például a fővárosi agglomerációban nincs erre óvodai férőhely. Ugyan az országban van annyi óvodai férőhely, mint amennyi gyerek van, de vannak, ahol félig vannak vagy üresen az óvodák, addig a Pest megyei agglomerációban pedig településenként százával utasítanak el gyermekeket.

A következő ügy, amiről majd még beszélünk kell itt, a részletes vita során is, az érettséginek az ügye. Valóban ez is felmerült itt már képviselőtársaimtól, hogy ott kell lennie egy standardizált, mindenkire egyforma rendszert alkalmazó érettséginek, és nekem külön fáj, hogy nincs benne az emelt szintű érettségi ügye, ami mellett évekig kardoskodtunk, hogy ez egy fontos dolog, és ma már szerencsére a felsőoktatás is belátja azt, hogy az emelt szintű érettségire a minőség emeléséhez szükség volna. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm én is. Révész Máriusz, aztán Pósnán László!

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm szépen. Sok minden elhangzott itt az előzőekben, Osztylókán Ágnes képviselő asszony mondta az esélyegyenlőtlenség felszámolását vagy növelését, képviselő úr mondta az önkormányzati rendszer felszámolását, mindenféle dolgok itt előjöttek a köznevelési törvény kapcsán, és igazán igen erős bírálatot kapott. Azt azért el kell mondani, hogy itt a rendszerváltozás után mondjuk 21 évvel érdemes lenne egy kicsit távolabbról rátekinteni a közoktatási rendszerre, és megnézni, hogy hová is jutottunk.

Ha egy kicsit messzebből nézzük, akkor az a helyzet, hogy a helyzet elég drámai. Tehát nem lehet sikeresztorinak tekinteni azt, ami Magyarországon van. Kezdjük az esélyegyenlőség, esélyegyenlőtlenség témakörével.

Meg kell nézni a nemzetközi felméréseket, az OECD-országok közül, bár az előző kormányok folyamatosan esélyegyenlőségről beszéltek, de a legnagyobb esélyegyenlőtlenség egyébként Magyarországon van, vagy az egyik legnagyobb. Magyarországon az a helyzet, hogy az önkormányzati finanszírozásnak, illetve az önkormányzati iskoláknak köszönhetően

óriási különbség van iskola és iskola között, és egy hatéves gyerek sorsa nagyon sokszor eldőlt akkor, amikor az édesanyja kézen fogja, és beírja az általános iskola első osztályába.

Hihetetlen különbségek vannak, és ráadásul pont úgy vannak a különbségek, hogy ahol egyébként a település maga szegényebb, ott értelemszerűen az önkormányzat is kevésbé módos, és a szegényebb településen élő jóval szegényebb, hátrányos helyzetű szülők bizony, a gyerekeiknek közpénzből rosszabb közoktatást kapnak. Meg kell nézni, hogy a PISA-felméréseken a különböző települések hogyan teljesítenek. Tehát nekem most egy kicsit furcsa az, hogy amikor ilyen helyzetbe jutottunk, akkor egyáltalán az esélyegyenlőtlenségek növeléséről lehet beszélni.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ennél rosszabb a helyzet nem lehet. A helyzet pontosan indokolja, hogy valamit ennek kapcsán mindenképpen tenni kell, és persze, mindent lehetett mondani, hogy az szja helyben maradó arányát növeljük, normatívát csökkentettünk, és előállt ez az egészen drámai helyzet.

Itt valamit tenni kell. Az egyik lehetőség egyébként kétségkívül az, hogy az államnak jelentősebb szerepet kell biztosítani, mert elfogadhatatlan – és ezt még egyszer aláhúzom -, hogy a gyerekek lakóhelye szerint ilyen jelentős differencia legyen a közoktatás területén. Ez határozza meg egyébként döntően a gyerekek életésélyeit, életkilátásait. A magyar oktatási rendszer mindemellett a harcos liberalizmusnak köszönhetően gyakorlatilag teljesen átjárhatatlan, ezerféle tankönyv, nincs meghatározva egyébként, hogy mit kell tanítani, de azt mondják, hogy tanszabadság van, és egy teljesen átláthatatlan, értelmezhetetlen rendszer alakult ki. Ha megnézzük a nemzetközi felméréseket, megint lehet látni, hogy itt valamit tenni kell, ez így nem mehet tovább.

Tehát a helyzet drámai, és azt gondolom, hogy ezért mindenképpen a közoktatási, köznevelési törvényhez sürgősen hozzá kell nyúlni. A helyzet már nagyon régen megkívánta volna azt, hogy érdemi változtatások legyenek.

Én a magam részéről azt teljesen egyértelműen támogatom, hogy az állami szerepvállalást valamilyen formában növelni kell. Növelni kell, mert nem lehet a települések anyagi helyzete alapján levezethető, hogy hol, milyen színvonalú oktatást tudnak nyújtani. Én ezzel együtt azt gondolom, hogy a nagytelepüléseket, ahol megvan a kellő tudás, szakértelem ahhoz, hogy az iskolarendszert működtessék, azt nem szabad kihagyni a rendszerből. Hogy ezt most visszaszerződéssel, vagy hogy s mint lehet ennek a feltételeit megteremteni, arra több út van. Én abban sem vagyok biztos, hogy ezt egyértelműen ki kellett volna mondani, hogy el kell venni a településektől az iskolát és visszaszerződhetnek rá. Viszont azt látom, hogy nagyon sok olyan kistépülés van a szétaprózott magyar önkormányzati rendszer miatt, akik egyszerűen a jelenlegi körülmények között, ha minden így marad, képtelenek megfelelő oktatási színvonalú ellátást biztosítani a gyerekeknek.

Egyetértek azzal, amit Pánczél Károly képviselőtársam is mondott, hogy igenis, az állami szerepvállalásra az ellenőrzés területén is szükség van. Nagyon kevés olyan ország van a világon, ahol az állam finanszíroz, és igazán a másik oldalon szinte semmilyen módon nem jelenik meg, nem szabályozza sem a követelményeket, és az ellenőrzésből is gyakorlatilag 21 éve teljesen kivonult. Tehát ezek a törvénytervezetnek mindenképpen pozitív részei.

Az esélyegyenlőtlenséghez kapcsolódik az a vita, amit itt többször lefolytattunk, ez a korhatár, a tankötelezettségi korhatárról beszélek. Itt is érdemes lenne az adatokról konkrétan beszélni. Ismeri mindenki Hofinak azt a kabaréját, amikor azt mondja, hogy előírták, hogy 18 malacnak kell születni, és aztán a végén született 8 vagy 9, és papíron minden rendben volt. Nagyjából egyébként a tankötelezettséggel, a 18 éves korhatárral ma Magyarországon ez a helyzet. Előírjuk, hogy 18 év, közben egyébként valójában tudjuk, hogy ez papíron igaz, valójában azonban nem. Hihetetlenül nagy a lemorzsolódás egyébként a szakiskolákban. Láttam egy felmérést, a zöld könyvben olvastam, a felmérés szerint a szakiskolákban tanuló

gyerekek 80 százalékánál nagyobb része a szövegértés területén az elégséges szintet alig éri el. Ez az arány minden más OECD-országban egyébként lényegesen jobb.

Az a kérdés, hogy most ezt a rendszert akarjuk? Papíron jól mutat a 18 év, valójában nem működik. Emlékszem, ugyanilyen krokodilkönnyeket hullattak sokan az esélyegyenlőtlenség kapcsán akkor, amikor arról beszéltünk, hogy csak annak a gyereknek jár a családi pótlék, az iskoláztatási támogatás, aki iskolába jár. Akkor is azt mondták, hogy ez egy hihetetlenül merénylet, amit elkövetünk a családok ellen, hogy ilyet meg merünk engedni, és borzasztó, hogy mi lesz ennek a következménye.

Keveset beszéltünk róla, de ebben a körben el kell mondani, hogy a következménye az lett, hogy azt hiszem, körülbelül az egyharmadra csökkent az igazolatlan mulasztások aránya az oktatáson belül, és ez az egyharmad is úgy oszlik meg, hogy döntő része egyébként a szakiskolákban képződik.

Tehát a szakiskolákba be vannak írva a gyerekek, akik elméletben, papíron teljesítik a 18 éves tankötelezettséget, egyébként pedig nem járnak be, az iskolák pedig nem nagyon dolgoznak azon, hogy kivezessék őket a rendszerből, mert akkor ki tudja, hogy a normatívában hogyan van, és akkor lehet egy kicsit játszani.

Tisztelt Képviselőtársaim! Még egy adat: van számos olyan ország, ahol a tankötelezettség határa egyébként alacsonyabb, mint Magyarországon, és mégis ha megnézzük, a gyerekek nagyobb százaléka jut el tisztességes végzettségig, mint Magyarországon és ezzel a végzettséggel jobb esélyük van a munkaerőpiacon elhelyezkedni, mint Magyarországon.

Tehát azt gondolom, hogy ezen a területen is nagyon könnyen lehet, hogy valami hasonló utat fogunk befutni, mint amilyen utat befutottunk mondjuk az igazolatlan hiányzások kontra családi pótlék ügyében. Nagyon könnyen lehet, hogy ez a rendszer egyébként, ha az a gyerek, aki nem hajlandó minimális erőfeszítést sem tenni azért, hogy a szakképzést megszerezze, ha az kimarad az iskolából vagy kimaradhat, ebben az esetben a családi pótléktól elesik. Ebben az esetben hirtelen a csoporttársai, az osztálytársai rájönnek, hogy valami teljesítményt mégiscsak kellene ott nyújtani a szakmunkásképzőben, a szakiskolában, és nagyon könnyen lehet, illetve én bízom abban, sőt majdnem biztos vagyok benne, hogy ez így fog történni. Ez a szakiskolájának a jelentős színvonalemeléséhez fog elvezetni, és olyan gyerekek is, akikkel eddig ennek biztos tudatában 18 éves korukig nem tehettek semmit, tehát hogy velük nem történhet semmi, azok a gyerekek is többen azt fogják gondolni, hogy érdemes egy kicsit több erőfeszítést tenni és több erőfeszítéssel tanulni.

Azt kell mondanom, hogy azt nagyon-nagyon fontosnak érzem, hogy a magyar államnak minden egyes gyereknek, aki minimális szinten is hajlandó tanulni, biztosítania kell a jövőben is a tanulás lehetőségét, és ezt teljesen ingyenes formában kell tenni. Ha valaki mondjuk fél évig vagy egy évig szeretne gondolkodni 16 éves korában, hogy akar-e minimálisan megfelelni az oktatási követelményeknek, akkor igen, gondolkodhat rajta, és ha 17 éves korában rájön, hogy mégiscsak be kellene fejeznie azt a szakközépiskolát, és most már hajlandó bejárni, akkor szerintem ez nem biztos, hogy eredmény nélkül való lesz.

A másik kérdés, hogy a szakképzés, ha már itt szóba került, hogy eltereljük a három éves irányba a négy év irányából, ezzel viszont alapjaiban nem értek egyet. Azt gondolom, nagyon fontos lenne, éppen az élethosszig tartó tanulás kapcsán, hogy bizony, a szakképzés legalább négy évig tartson, hiszen számos esetben az életben egyébként pályát kell váltani, rá kell tanulni, és nyilván aki négy éven keresztül tanul egy szakmát, annak nagyobb esélye van, hogy ezt meg tudja tenni.

Szintén komoly kétségeim vannak, hogy jó irány-e mondjuk a gimnáziumi tanulmányokat folytatók arányát csökkenteni. Nekem meggyőződésem, hogy ez nem jó irány, csakúgy, mint a felsőoktatási képzésben részt vevők arányát csökkenteni, mert a nemzetközi

átlagtól, az európai átlagtól szerintem a mai napig nem kis mértékben el vagyunk maradva, és ez hosszú távon egyébként versenyhátrányt fog okozni.

Elég sok minden felvetődött már, sok észrevételem, módosításom és módosító javaslatom is lesz a törvényhez, ezzel együtt azt gondolom, és ezt nagyon határozottan el szeretném mondani, hogy a közoktatási törvény módosításánál az utolsó pillanatban vagyunk, minél gyorsabban lépni kell. Biztos vagyok benne, hogy a törvényhez sok módosító javaslatot be fogunk nyújtani mi magunk is, és ha most megkezdjük tárgyalni ezt a törvényt, akkor egy hónapon belül itt egy nagyon tisztességes köznevelési törvényt is el tudunk fogadni a parlamentben.

Egy dolgot szeretnék államtitkár asszonynak javasolni még a végén, az ország költségvetési helyzete nem könnyű, elég nagy ígéreteket teszünk itt az életpályamodell kapcsán, és államtitkár asszony mondta, hogy régebben ezt külön törvényben is tervezték. Szerintem a költségvetési fedezete, egyébként ebben Osztolykán Ágnessel egyetérték, meglehetősen kétséges. Nem látjuk teljesen pontosan – fogalmazzunk finoman -, hogy mi lesz a következő évben.

Én megfontolandónak tartanám, hogy ezt egy külön törvényben rendezzük, illetve másképp fogalmazva, hogy ami nem lép hatályba, csak mondjuk 2013 szeptemberében, mondjuk életpályamodell-finanszírozás 32 óra ezek kapcsán, ez talán megfontolandó lenne, hogy ki kellene emelni a törvényből, és egy külön törvényben kellene rendezni vagy érdemes lenne végiggondolni.

Én tényleg azt látom, hogy a pedagógusok között a legnagyobb felháborodást és ellenérzést egyébként saját tapasztalataim szerint ez a 32 óra jelenti, és ők sem látják teljesen biztosítottnak azt, hogy ennek a költségvetési fedezete meglesz. Abban az esetben, ha az életpályamodellt külön törvényben rendezzük, akkor, amikor egyébként a költségvetési fedezete teljesen világosan és egyértelműen rendelkezésre áll, akkor szerintem nagyon sok ellenérzést megszüntetnénk a törvénnyel kapcsolatban. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Pószán László, aztán Pichler Imre!

DR. PÓSZÁN LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Pánczél képviselő úr, illetve Révész Máriusz képviselő úr is szólt amellett, hogy az általános vitára való alkalmasság apropóján milyen érvek sorakoztathatók fel. Nyilván mondtak kifogásokat is, és én egyetérték Pánczél képviselő úrral, hogy isten ments', hogy ez a törvénytervezet ilyen formában kerüljön a végszavazásig, tehát számos módosító javaslatra szükség van.

Engedtesse meg, hogy én most egy kicsit advocatus diaboliaként azon kérdésekre térjek csak rá, ami számomra problémát okoz, és az eredményeiről most ne szóljak, mert az ismétlésnek sok értelme már nincsen.

Lehet vitatni az óvodába menetel időkeretét, én ezt most nem kívánom megtenni, korábban már szoltam erről. Viszont egy dologra szeretném ráirányítani a figyelmet. Helyénvaló-e az óvodába menetel apropóján, amikor a szülő felmentést kérne a gyermekének, akkor ezt a felmentési procedúrát az óvoda vezetője mellett még a védőnővel kiegészíteni? Megmondom, miért kérdezem a védőnőt.

Nem lenne-e jobb ezt a jogot, ha úgy tetszik feladatot a jegyzőhöz telepíteni? Ugyanis ha egyik oldalon kötelezővé tesszük, a másik oldalon egy hatósági oldalról kellene ezt technikailag rendezni. De ami szerintem szakmailag fontosabb, az az, hogy a védőnő alapvetően szociális, illetve egészségügyi területen értelmezendő, ráadásul a családok számára nem kötelező 3 éves korig igénybe venni a védőnői szolgáltatást.

Kérdés tehát, hogy hogyan tudja nyomon követni családokra lebontva mondjuk egyes gyerekek fejlődését?

Az érettségivel kapcsolatosan felmerült az a kérdés, hogy emelt szintű érettségi. Én maximálisan egyetértek azzal, hogy ez kell. Az a javaslat ugyanis, ami a törvénytervezetből kibontakozik, lényegében az én értelmezésem szerint nem különbözik a mostani általános érettségitől. Ugyanis annyit tudunk ezzel elérni, akármilyen követelményeket szabunk, hozunk, javítjuk jobbra, balra, hogy minden érettségiző osztályba maximum tudunk küldeni egy érettségi elnököt, de ezzel nem tudjuk megoldani azt a problémát, ami ma fennáll, nevezetesen, hogy minden iskolaigazgatónak - a saját intézménye érdekében – elemi érdeke az, hogy ott az érettségi eredmények a lehető legjobbak legyenek. Ne kerüljünk a forró kását, az iskola nimbuszának, beiskolázási esélyeinek és így tovább, elemi érdeke, hogy olyan diákok menjenek ki nagy számban, akiknek az érettségi eredménye alapján az egyetemi felvételi garantált. Ma jelenleg az emelt szintű érettségi biztosítja azt a lehetséges összemérhetőséget, ami ebből a szempontból a lehető legkisebb ilyen típusú problémát rejti magában, a normál érettségi konstrukció, akárhogy próbáljuk azt átalakítani, bizony, nem fogja tudni azt megtenni. Szerintem ezen el kellene gondolkodni.

De van egy másik probléma, az érettségi előfeltételévé kívánja tenni a törvénytervezet az 50 óra közösségi szolgálatot a gyerekeknek. Lehet emellett számos pozitív érvet felsorakoztatni, én a következő kérdésekre szeretnék választ kapni, mert csak ennek ismeretében tudok állást foglalni a kérdéssel kapcsolatosan.

Az 50 óra közösségi szolgálat, ha iskolai időben számolunk, durván 10 munkanap, két hét. Minek a terhére kellene ezt elképzelni? Tehát a tanév terhére vagy a szabadidő terhére? Ugyanis nem világos. Ehhez kapcsolódóan a felmerülő utaztatás vagy esetleg étkeztetés hol lesz megoldva, milyen módon? Továbbá van egy másik kérdésem: mi tartozik a közösségi szolgálat tárgykörébe? Ezt illő lenne időben definiálni, mert azt se felejtjük el, hogy 18 év alatti gyerekekről van szó, ha úgy tetszik, tehát kiskorúakról, és ilyen esetben, ha tetszik, ha nem, a szülői beleegyezés és a szülői engedély ehhez szükségeltetik.

Tehát mi tartozna ide, és mit kezdünk olyan esetben, amikor előrehozott érettségi van? Azt hogyan kezeli ez a kérdés? Ezek elég komoly ügyek, tehát jó lenne, ha ezt látnánk.

Korábban kérdésként felmerült, nem kaptam rá választ, tehát szeretném ismételtten feltenni, már nem tudom, hányadjára. Mi indokolja azt, hogy a közoktatási rendszer intézményeinél törvény szabályoz mindent, viszont a hat- és nyolcosztályos gimnáziumoknál rendeletek? Miért nem lehet azt is a törvényben szabályozni? Azt gondolom, hogy ez így lenne koherens és korrekt.

Az egésznapos iskolával kapcsolatban számos kérdés merült fel korábban, hogy ez mit jelent. Ez a kifejezés kikerült a törvénytövegből, amit első ránézésre lehetne akár még üdvözölni is, csak az a probléma, hogy a megfogalmazás úgy változott, hogy általános iskolában a nevelést, oktatást, a délelőtti, délutáni tanítási időszakban azokat úgy kell megszervezni, hogy a foglalkozások legalább 16 óráig tartsanak. Én ezt úgy értelmezem, ha rosszul, akkor kérek szépen ebben majd kellő felvilágosítást, hogy az általános iskolában, generálisan az országban, alsó és felső tagozaton 16 óráig ott kell lenni. Szerintem ez nem helyes.

Az egésznapos iskola, mint nevelési eszköz, ez helyes, ha megfelelő feltételek vannak hozzá, és megfelelő pedagógiai program van hozzá. Tegyük ezt fakultatívvá, de ne tegyük kötelezővé.

Hogyan kell azt értelmezni, hogy a tanuló joga a választható tantárgyak közötti választáson túlmenően a pedagógusok közötti választás? Ezt hogyan kell érteni? Bevallom őszintén, ezt nem értem. Az egyetemeken még értem, de a közoktatási rendszerben hogyan kell ezt értelmezni?

A tanulói köteleességek körében szerepel egy olyan megfogalmazás, amire megint csak szeretnék választ kapni. A tanulói jogviszony szüneteltetésénél van egy olyan megfogalmazás, hogy szünetel a tanulói jogviszony akkor azon gyerek esetében, akit fegyelmi

határozattal a tanév folytatásától eltiltottak. Ezt hogyan kell érteni? Évfolyamisméltésre kötelezik, de akkor fegyelmi oldalról jelenik meg egy tanulmányi szankcionálás, vagy elbocsátják az iskolából, mert ez a megfogalmazás így azt sugallja, hogy más iskolába se mehet át.

Tehát azt hiszem, hogy itt valamilyen pontosításra alapvetően szükség lenne. A pedagógus életpályával kapcsolatban van szintén olyan kérdése, amely nekem nem világos. Arról szól a 64. § (8) bekezdése, hogy ha a gyakornok és a pedagógus I. fokozatba tartozó tanár, pedagógus esetén megismételt minősítési eljárás is sikertelen, akkor a közalkalmazotti jogviszonya e törvény erejénél fogva megszűnik”, valahogy így szól a megfogalmazás.

Ugyanakkor a törvényhez csatolt mellékletekben, a 2. táblázatban van, ha jól emlékszem, az, hogy különböző százalékban kifejezett illetmények hogy és mint alakulnának. Ebből viszont az derül ki, hogy a pedagógus I. fokozatnál, az végigmegy egyébként egészen a nyugdíjkorhatárig, ergo, ha én jól értem, akkor nem kötelező. Most akkor melyik az igaz? Az, amit a szöveg mond, az a bizonyos 64. §, vagy a melléklet, mert a kettő ellentmond egymásnak. És az a kérdés is ilyen értelemben tisztázásra szorul, hogy a minősítő vizsgára a pedagógus jelentkezik, így szól valahogy a szöveg, akkor ez most kötelező vagy nem kötelező? Nem tudjuk. Ugyanis a törvényhez nincs mellékelve a pedagógus életpálya, nem volt odacsatolva.

A pedagógusfizetéseket főiskolához, illetve egyetemi végzettséghez kötötten szabályozná a törvény. Azt gondolom, hogy munkakörhöz kellene kapcsolni és a munkakör betöltésénél kellene előírni, hogy az főiskolai vagy éppen egyetemi végzettséget igényel-e, mert ugyanolyan munkakörben csak azért különbséget tenni, mert valaki főiskolán vagy egyetemen végzett, az szerintem nem helyes, a munkakör betöltéséhez kellene ezt megtenni.

Tisztelt Államtitkár Asszony! A nevelő-oktató munkát segítők, bocsánat, ez van a 2. számú mellékletben, nem pedig a pedagógus életpálya, ott számomra nagyon meghökkentő számok szerepelnek. Jól van-e ez így, vagy valami elírás történt? Konkrétan mondom, hogy mire vagyok kíváncsi. Kizárólagosan sajátos nevelési igényűeket ellátó diákotthonban az ápoló 1-50 tanulóig terjedően a melléklet 0,5 fő, tehát egy fél állást tart indokoltnak, akár 50 gyerekre is. Szerintem ez életidegen. 51-500 között egy fő. Bocsánat, aki még nem látott ilyen intézményt, az tud beírni ilyen számokat, a valóságban egyébként ez egyszerűen kivitelezhetetlen, nem lehet megoldani a nappali és az éjszakai ügyeletet sem. Nem tudom elképzelni, hogy hogyan lehet. 500 fő fölött pedig ilyen intézmény nincs is Magyarországon. A mellékletben van ilyen tartalom.

A pedagógus-minősítő vizsga és minősítő eljárás hibás vagy valótlan ténymegállapítása esetén a törvény úgy fogalmaz, hogy bírósághoz lehet fordulni. A bírósághoz akkor lehet fordulni, ha az a munkaviszonyt érintő következményekkel jár, de egy szakmai minősítésnek a felülvizsgálata nem bírósági hatáskör, hanem jelzem, hogy az szakmai minősítés, és egy szakmai grémiumnak kell elbírálni, hogy az helyes volt-e vagy nem. Ez nem a bíróság feladata.

És még egyetlenegy, utolsó megjegyzés. A pedagógusok iskolai jelenléte, hogy azt kell-e vagy nem kell törvényben előírni, százalékban vagy óraszámmal kifejezni, azt gondolom, hogy tekintettel arra a körülményre, hogy a pedagógusok között egy tantestületen belül is, a tanított órák jellegétől függően, ahogy nagyon nehéz kiegyensúlyozni az arányos teherviselést, úgy egy ilyen előírás sem fogja tudni ezt megcselekedni. Ha abból indulunk ki, hogy ez mégiscsak minden iskola elemi érdeke lenne, akkor erősítsük meg az igazgatói posztokat, és legyen ez igazgatói feladat és igazgatói hatáskör. Azt gondolom, a törvényben azt lenne értelme rögzíteni, ami normatíve számon kérhető, normatíve ellenőrizhető, a belső feladatleosztás pedig a pedagógiai program függvényében és iskolától függően nagyon-nagyon sokféle lehet.

Egyetlenegy utolsó megjegyzés: miért van szükség a pedagógiai és a szakmai szolgáltatások monopolizálására? Az a gyanúm, hogy ezzel nem tudunk előremenni, főleg úgy nem, hogy az elmúlt esztendőben – már ezt is többször elmondtam – a magyar állam az európai uniós forrásokat is felhasználva, nagyon sok pénzt költ a közoktatás fejlesztésére. Ezek gyakorlatilag alulról szerveződő rendszerek, és nagyon sok, különböző pedagógiai szakmai szolgáltató vesz ezekben részt. Ha ezt egyik pillanatról a másikra fel akarjuk borítani, akkor lényegében kidobtuk az ablakon egy csomó pénzt, nem látom be, hogy erre mi szükségünk lenne. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Pichler Imre, aztán Farkas Gergely, majd Ferenczi Gábor!

PICHLER IMRE LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Asszony! Ígérem, rövid leszek, nem leszek ilyen hosszú, tekintettel az időre is természetesen. Nem tisztem nekem az ellenzéki képviselők felszólalását bírálni vagy kritizálni, de azért szeretném megemlíteni, hogy gyalázatosnak nevezni egy törvénytervezetet, egy törvényjavaslatot, ez azért túlzás. *(Osztolykán Ágnes: Ki mondta?)* Alelnök asszony mondta. *(Osztolykán Ágnes: Én nem mondtam ilyet!)* Meg kell nézni majd a jegyzőkönyvben. *(Osztolykán Ágnes: Lehet, hogy félreértette, képviselő úr! Én nem mondtam ilyet, hogy gyalázatos, de nézzük vissza a jegyzőkönyvben.)* Egyelőre nálam van a szó. Remélem, hogy jól értettem, bár bíznek abban, hogy tényleg talán én értettem félre.

Csupán azt szeretném elmondani, hogy a múltkori bizottsági ülésen megemlítettem, hogy körülbelül egy hónapja volt az én körzetemben, ahol 73 településnek vagyok a képviselője, egy szakmai fórum a pedagógusok részére, és ott a pedagógusok nagy része ugyan bizonytalanságokkal telve, de azt mondták, hogy végre elindul egy folyamat, amely folyamatban nemcsak ígéretnek, hanem konkrét tényeket ír le a törvényjavaslat.

Azt, hogy a kötelességek és a jogok egyensúlya egyértelműen megbomlott, és ezt helyre kell tenni, valamint igényelték azt, hogy az az ellenőrzés, ami megszűnt 21-néhány éve...

ELNÖK: 26 éve.

PICHLER IMRE LÁSZLÓ (Fidesz): 30. *(Derültség.)*, az álljon vissza. Én nagyon jól tudom, itt van körünkben Dobos Krisztina is, és nagyon sokat tett, tettünk azért, hogy egyáltalán a kistépülések iskolái még jelen pillanatban is működnek. Az én körzetemben van például három olyan település, amelyik durván mondom, hogy olyan 5-10 kilométeren belül van. Mindegyik településen van általános iskola, alsó tagozat és felső tagozat is. Mindegyik polgármester azt mondja, hogy egy normális ésszerűsítéssel mind a hármat életben lehet tartani.

Valahogy innen kellene ezt a törvénytervezetet megközelíteni, és biztos vagyok benne, hogy akkor úgy, ahogy a képviselőtársaim is elmondták, hogy módosító javaslatokkal jobbá lehet ezt tenni. De az, hogy egyfolytában mást nem hallunk, kint az utcán is, és netalán ilyen félrevezető tájékoztatást a tévében, rádióban, azt hiszem, hogy ez ennek a törvénynek nem kedvez.

A szakképzési törvénnyel kapcsolatban hadd említsem meg, hiszen egy ezer fős iskolának voltam az igazgatója 16 éven keresztül, ahol szakmunkásképző tagozatunk is volt, és a szakmunkásképzési tagozaton természetesen vettük azt, hogy hároméves, olyan képzést folytattunk azokban a szakmákban, amikben tudtuk azt, hogy a szakmai ismereteket el lehet sajátítani és fölösleges a négyéves képzést erőltetni. Azt is természetesen tartottuk, hogy a négyéves képzésben részt vevő szakmunkástanulók a második év végén, ha olyat produkáltak,

ami azt jelentette, hogy négyes vagy afölötti átlagot, akkor az minden további nélkül átjárhatott és átmehetett az érettségit adó osztályba.

Tehát nem tartom olyan túl kacifántosnak ezeket a problémákat, amelyeket itt felvet az ellenzéki képviselők részéről nagyon sok képviselő. Bízom abban, hogy a törvénytervezet a következő pár napban – mert azt hiszem, pár napot mondhatunk csak – beérkezett jobbító javaslatokkal jobbra válik, természetesen általános vitára alkalmasnak tartom.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Farkas Gergely!

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm a szót. Tisztelt Államtitkár Asszony! Kérdéseim feltétele előtt szeretnék reagálni, ön úgy fogalmazott, hogy rossz néven vette vagy rosszul estek önnek a kritikák, amelyeket megfogalmaztunk. Itt például elmondta ön, hogy az egészsnapos iskolát kritizálták itt többen, pedig ez a szó nem is szerepel a törvénytervezetben. De államtitkár asszony, az egészsnapos iskola kifejezést nem mi kezdtük el használni, azt önök használták, először még csak a nyilvánosság előtt, később a koncepcióban is ez a szó szerepelt. Alapvetően itt nem az elnevezéssel van nekünk is gondunk, hiszen az, hogy most nem egészsnapos iskolaként van ez megnevezve, hanem úgy, hogy 16 óráig kell kötelezően minden gyereknek az iskolában lennie, nekünk ezzel van alapvetően problémánk. Egyetértve egyébként Pósnán László alelnök úrral, hogy el tudnánk mi képzelni ennek a helyes kivitelezését, ha látnánk az erre vonatkozó feltételeket, a tartalmi feltöltését ennek az egészsnapos iskolának, de ebben a homályos megfogalmazásban kétségeink vannak, és ez egyáltalán felveti azt a problémát is, hogy tényleg minden gyerek számára hasznos-e az, hogy ők egész nap ott, az iskolában töltik el az idejüket.

Úgy gondolom, és ezzel szerintem önök is egyetértenek, hogy azért jó néhány gyerek esetében a családi háttér annyira biztosított, hogy az neki jobb előmenetelt tud biztosítani, minthogy egy közösségben töltse el az idejét. Ezért tartjuk aggályosnak ezt az egészsnapos iskolát, hogy kötelezően előírjuk mindenki számára.

A másik, a kritikákkal kapcsolatban, amit ön szóvá tett. Úgy gondolom, hogy részünkről azt azért nyilvánvalóvá kell tenni, hogy itt nem egyfajta rosszindulatról van szó, amikor mi bármiféle észrevételt, kritikát megfogalmazunk. Itt történt egy törésvonal ezzel a bizonyos hatástanulmánnyal, ami nálunk egy bizalmi kérdést, egy bizalmat ingatott meg, ami úgy gondolom, hogy valahol egy természetes dolog. Az ember így működik, egy hétköznapi példával élve: egy barátságban is, ha kiderül a másik félről, hogy nem mondott igazat, akkor úgy gondolom, hogy onnantól kezdve a kisördög már mindig ott bujkál az emberben, hogy vajon, mikor hihetjük el az ő szavait?

Nálunk is ez ihlette meg ezeket a kérdéseket, kritikákat, és úgy gondolom, hogy ez valahol érthető, így működik az ember, ezért kérem, hogy ezt ne vegye rossz néven tőlünk.

Rátérve a konkrét kérdésekre, itt az egész törvénytervezetet, legalábbis annak egy jó részét egyfajta homályosság szövi át. Nem fejtenek ki konkrét dolgokat, és ez is generálja azokat az aggályokat, amelyeket nemcsak mi, hanem itt sokan megfogalmaznak. Én most két ilyen szeretnék kiemelni: a 87. § (1) bekezdése fogalmaz úgy, hogy az országos pedagógiai szakmai ellenőrzést a hivatal szervezi, a kormányhivatal közreműködésével. Ebben a mondatban szerepel a hivatal, illetve a kormányhivatal kifejezés. A kormányhivatallal tisztában vagyunk, hogy mit jelent, a hivatal kifejezés azonban itt is, és máshol is úgy szerepel a törvénytervezetben, hogy nem tudunk róla semmit. Ezek részben nincsenek kifejtve itt, a törvénytervezetben, utalások sincsenek rá, úgy gondolom, hogy ez is csak a bizalmatlanságot növeli, és mondom, nemcsak ennél az egyetlen paragrafusnál, ennél az egyetlen „hivatal” kifejezésnél, hanem több ilyen hasonló bizonytalanságnövelő tényező is található a törvényben.

De egy másik példával élve: a 88. § (2) bekezdésében határozza meg azt a törvény, hogy a köznevelés alapfeladatait a költségvetési törvényben kell meghatározni, a köznevelés egyéb feladatainak ellátásához a központi költségvetés támogatást biztosíthat. Itt szintén nincs definiálva, hogy mit értünk alapfeladatként, és mit egyéb feladatként, pedig a törvényből kiderül, hogy nagy különbség van a kettő között. Az alapfeladatokat kötelezően kell biztosítani a költségvetés alapján az államnak, az egyéb feladatokat pedig csak feltételes módban fogalmazza meg. Szerintem, ha itt is egy vitát nyitnánk, akkor ez valahol szubjektív dolog, hogy mit tekintünk alapfeladatnak, mit egyéb feladatnak. A törvény ezt nem definiálja, ez alapján ez ismét egy mérlegelési jogot ad a mindenkori kormánynak, nemcsak önmagáról van itt szó, a későbbi kormányzatok esetében is egyfajta mérlegelési jogot ad, és lehet, hogy egy későbbi kormányzat majd olyan az alapfeladatokból olyan részeket fog kivonni, amit mi fontosnak tartanánk.

Tehát ez is egyfajta homályosság, ami szintén a bizonytalanságot növeli.

Van itt egy kormányhatározat, ami alapján a konkrét törvénytervezetben hivatalok nevét konkrétan nem nevezhetik meg. Ugyanakkor kérdezem én, hogy ha a konkrét hivatal, illetve testület nincs megnevezve, akkor mi biztosítja majd azt, hogy a később, a köznevelési törvény kapcsán meghozandó rendeletek, módosítások kapcsán kivel kell kötelezően konzultálnia az államtitkárságnak vagy az oktatásért felelős kormányszervnek? Tehát ha nincsenek ezek belefoglalva, akkor mi adja a garanciát, hogy különböző testületekkel kötelezően kell majd konzultálni?

Még egy utolsó dolog: itt a diákok oldalát én már korábban egy bizottsági ülésen felvettem. A közvélemény előtt nagyon keveset hallhatunk arról, hogy a törvény által a legnagyobb tömeget érintő oldal milyen véleménnyel is van erről a törvénytervezetről. Azt tudni kell, hogy a Közoktatás-politikai Tanács diákoldala egyöntetűen elutasította ezt a törvénytervezetet, és jogosan is teszik ezt, hiszen a diákság jogait olyan módon csorbítja, például a diákönkormányzatok jogainak visszavétele által ez a törvény, ami tényleg sértő számukra, illetve több hasonló módosítás is abba az irányba mutat, mintha a kormányzat a diákságot minél kevésbé szeretné figyelembe venni ennél a törvénytervezetnél.

Kérdezem, hogy jól értem-e ezeket az ez irányba mutató módosításokat, vagy úgy általában az államtitkárságnak mi a véleménye a diákságnak a törvénybe való bevonásával kapcsolatban, illetve az ő jogaikkal kapcsolatban, mert jelen pillanatban a törvénytervezet abba az irányba mutat, hogy önök minél kevésbé szeretnék, ha a diákságnak lenne beleszólása a saját sorsába. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Ferenczi Gábor közben visszalépett. Hoppál Péter következik!

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Asszony! Tisztelt Bizottság! Értékes, esetenként azonban szokatlanul részletező felszólalások után előrevetíthetjük, hogy a vitában majd nagyon tartalmas hozzászólások várhatóak. Miközben fontos deklarálnunk, hogy a nemzeti köznevelésről szóló törvény általános vitára való alkalmasságáról beszélünk itt, a bizottságban, amely nem azonos azzal, amit bizonyos ellenzéki képviselőtársaim háttér tanulmányok és hatástanulmányok tartalmával próbálnak összevetni.

Ugyanakkor magam is meg kell erősítsem, hogy miközben a szemünk láttára, több mint egy év óta alakult és átalakult törvénytervezet van előttünk, nem tekintem ezt egy statikus, lezárt állapotnak, sőt magam is úgy gondolom – korábbi felszólalókkal egyetértésben -, hogy még érdemes ezt formálni, még érdemes tovább dolgozni rajta. Nyilván erre lesz majd a módosító indítványoknak a terepe.

Sós Tamás képviselő úrnak egy mondata megragadott, amiben a társadalmi veszélyekre hívta fel a figyelmet, és kiemelte például a prostitúció vagy a drog veszélyét. Azt

hiszem, hogy a pedagógustársadalomban azok az értékek és az értékalapú nevelésnek az eszménye még mindig nem párologott el, és ezt használnunk kellene, és ez a törvény nézetem szerint pontosan arra tesz kísérletet, hogy ezt az eszményt a pedagógusok tudják képviselni az iskolákban, ami tulajdonképpen abba a mondatba sűrítendő, amit az államtitkárság ebben a munkában kiemelt, hogy az oktatás, a közoktatás nem szolgáltatás, hanem közszolgálat.

A pedagógusok egyébként, legalábbis vidéki fórumokon találkoztak velük, ahol a törvénynek az életpályára vonatkozó részével találkoztak, azt mondhatom személyes tapasztalataimból, hogy ezt a passzust üdvözlük. Tehát azt is üdvözljük, hogy eldőlt vagy eldőltnek látszik az a kérdés, hogy 2013 szeptemberétől egyszerre kívánja majd a kormány az életpályát a 32 órás szabállyal bevezetni. Fontosnak érzem azt megállapítani, hogy az állami szerepvállalás kiterjesztése, amiről szó van a törvényben, az még kérdéseket vet fel az önkormányzatok szerepét illetően. Tehát úgy látom önkormányzati emberként, hogy sok kérdés nyitva maradt, azonban amik nagyon fontos célok, az esélyteremtés vagy a tehetséggondozás, ezek a jövő oktatásának talán legfőbb kérdései lehetnek. Ezeket meggyőződésem, hogy az állami szerepvállalás erősítésével lehet elérni. Hogy pontosan milyen eszközöket rendelünk ezen célok elérése mögé, ezen folyhat értelmes és érdemes vita a következő hetekben.

18 év eltelt a közoktatási törvény alkalmazása óta. Azt hiszem, mára abban is egyetértünk, a két oldalon ülők és az iskolahasználók, hogy egy nagyon kusza és már a végletekig átláthatatlan törvényt használunk. Tehát cselekedni kell, a törvény megérett a változtatásra, ugyanakkor nem egyfajta sodródás szellemében kell a változtatást elrendelni, hanem egy távlati vízió tudatában kell abba az irányba menni, és erre én őszintén szólva pozitív jeleket látok. Arra kaptam felhatalmazást Kucsák Lászlótól, aki elment, hogy mondjam, hogy ő majd támogatni kívánja az általános vitára való alkalmasságot, orvosi kezelés miatt kellett elmennie, és én is így fogok tenni.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Hiller István kért szót. Parancsolj!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Köszönöm szépen, és elnézést, hogy a vitának egy fontos részén nem tudtam jelen lenni, éppen egy olyan, az oktatás területével foglalkozó megbeszélésen voltam, amiről egyébként szívesen beszámolok, elnézést az időpont-egyeztetés lehetetlenségéért.

Mi a parlament plenáris ülésén fogjuk elmondani a részletes szakmai véleményünket. Azt szeretném érzékeltetni, amit hallom, hogy képviselőtársam, Sós képviselő úr jelzett, hogy mi ehhez a törvényhez nem fogunk és nem kívánunk módosító indítványt benyújtani. Nem fogunk szakmai módosító indítványt benyújtani, ennek az az oka, hogy a törvényjavaslat alapjával és irányával nem értünk egyet.

Szerintem az helyes, ha ilyenkor világosan tisztázzuk, mert nem félreértésről van szó, nem arról van szó, hogy akár a törvényjavaslat szövegét, a sorok közötti mondanivalóját vagy a szellemét nem látnánk és nem értenénk, mi az egészről mást gondolunk, és ezt szerintem helyes tisztázni. *(Közbeszólások a Fidesz soraiból.)* Így van, volt is, őszintén remélem, hogy eljön az az idő is, amikor sikerül belátni az eredmények és a kudarcok arányát.

Az élet hosszú, és nem áll kétharmadból. Ezt olyan emberként, aki a kormányban felelős volt az oktatásért, most az ellenzékben, a saját pártjában felelős az oktatásért, mondhatom. Voltak is és lesznek is önök is hasonló helyzetben. Az, amiről tárgyalunk, azonban igazából túlmutat a pártpolitikai kereten, mert olyan hosszú távú dolgot szabályoz, kíván szabályozni, ami messze-messze egy választási cikluson túlmutató.

Így aztán az alaphelyzet, hogy az időt ne húzzam, az, hogy kérem, önök is tudják és értsék, ebben szerintem meglepetést nem okozok, hogy mi – megismétlem – az alapjával és az irányával nem értünk egyet.

Van azonban egy másik ügy, amiért tulajdonképpen a részvételemet itt most egy órán keresztül nem tudtam biztosítani, tudniillik a törvényjavaslat és most hagyjuk is ezt a valóban szerencsétlen sorsú háttér tanulmányt, ami megalázó pillanatokat okozott, azt kell mondanom. Nem ennek a felelevenítése a célom, a benne lévő tartalom, amivel egyébként én vitatkozom, a benne lévő számok, ami az önök kormányának a háttérszámításait mutatják, olyan nagyságrendű összegekről tesznek tanúbizonyságot, ami azt kell mondanom, hogy az oktatáson túl a költségvetés egészének finanszírozásáért felelősöket és azokat is, akik ezt figyelik, az érdeklődésükben megmozgattak. Itt akárhogy is nézzük, a 2011-es bázishoz képest hozzávetőlegesen 700 milliárd forintról van szó, nem átcsoportosításról beszélek, bázis plusz 700 milliárd forintról, miközben az önök által tervezett jövő évi költségvetés tartalmaz egészében 200 milliárd forint tartalékot az ország egészére a költségvetésben. *(Pichler Imre László: Nem jövőre!)*

A képviselő úr mondja, mivel nálam van a szó, reagálok rá, hogy nem jövőre. Persze, csak ha meg tetszik nézni a táblázatok végén, ez a 700 milliárd kumulatív hatásként van leírva, magyarul: egy olyan hatásként, amelyben minden egyes tétel összefügg. Magyarul: úgy van csak értelme az egésznek, ha folyamatában hajtják végre, ez pedig az első évben több tízmilliárd forint, a második évben pedig már a 200 milliárd forintot meghaladó.

Azt gondolom, hogy az a felvetés, amit olvastam, egyébként hallottam, talán államtitkár asszonytól, hogy de miért nem örülünk annak, hogy ilyen sok pénz belekerül az oktatási rendszerbe, ezt érdemes tisztázni. Nem erről van szó. Arról van szó, hogy önök egy önök által így vagy úgy megítélt, ám működő közoktatási rendszert alapjaiban kívánnak lebontani, átalakítani, felforgatni. Ehhez képest az, amit kialakítanak, ilyen költségvetési eszközökkel nem látszik bizonyosnak, hogy megvalósításra kerül. Nem tudnak arra jelen pillanatban garanciát vállalni, hogy ilyen nagyságrendet és egyébként benne van a tévedés lehetősége, mert olvasom a háttér tanulmányban, hogy a pedagógus életpályamodell 390 milliárd, és most hallom az államtitkár asszonytól, hogy 70+150, az 220 milliárd, már a kettő között is van vagy 170 milliárd, de engedjük meg egyébként a tévedés lehetőségét. Az egész olyan lehetőséget vet fel, amikor egy működő rendszer átalakítása, felszámolása történik, egy új bevezetésére pedig nem tudják biztosítani az annak a végrehajtásához szükséges finansziális, pénzügyi eszközöket. Ha ma megnézi az iskolákat, hogy kinyitottak, oda bementek a gyerekek, tehát működik. *(Közbeszólások a Fidesz soraiból.)* De szívesen megvárom a véleményét, és akkor nem húzom ezzel az időt, nincsen semmi gond, csak nyilván megmozgatja az agyát, amit mondok, ezért vág bele.

Végezetül azt is szeretném jelezni, hogy azt az egyeztetést, amit az elmúlt hónapokban vagy évben lefolytatott az államtitkárság, azt én politikailag felháborítótnak tartom, példa nélkülinek és eredménytelennek tartom. Az ország különböző pontjain munkaidőben és kötelezően kivezényelt tanárokat különböző csarnokokba, akik utána sajátosan adnak hírt arról, hogy ők milyen kötelezettséggel kellett hogy részt vegyenek ebben. Konkrét példákat nagyon szívesen mondok.

Azt pedig, amit az oktatáspolitikai alakítóival egyeztetések gyanánt végzett az államtitkárság, külön szeretném kiemelni a szakszervezeteket, ez teljes mértékben elfogadhatatlan. Az nem lehet egy tárgyalás, hogy a tárgyalás után, egyébként elismerem, jelen nem lévő képviselőjük a tárgyaló partnerről demagóg módon dehonesztáló megjegyzéseket tesz, egy olyan tárgyaló partnerről, akivel egyébként másnap is le kell ülni. Nincs olyan politikai hatalom, arány, amely ezt megengedhetné.

Mi az oktatásban érdekelt szakszervezetekkel leülve, minthogy úgy látjuk, hogy véleményük semmilyen módon nem nyert nemcsak meghallgatást, hanem megértést sem, a parlamenti vitában azokat a véleményeket képviselni fogjuk, elmondva, hogy ez az oktatásban, a közoktatásban érintett szakszervezetek véleménye.

Összességében: mi azt gondoljuk, hogy ezt a törvényt vissza kell vonni. Azt gondoljuk, hogy annak a módja, hogy a magyar közoktatásban akár közösen megfogalmazott célok eredményé váljanak, ez a törvényjavaslat nem alkalmas. Természetesen többséggel el lehet fogadtatni. Ehhez az önök politikai ereje megvan. Azt a belátást, ami az elfogadhatóság és elfogadhatatlanság közötti arány, vagy azt a belátást, amit az előbb a költségvetés kapcsán kívántam mondani, megerősítve, hogy teljesen tudatában vagyok annak, hogy ez hány év folyamata, ezt a többség számára, az itt jelen lévő tisztelt képviselőknek erősen megfontolásra ajánlom.

A szakmai részletekről a plenáris ülésen fogok beszámolni. Mi technikai módosítót fogunk beadni, amely lehetővé teszi a törvény különböző részeinek visszavonását, megteremtve azt a lehetőséget, hogy különböző részeknél továbbvigyék, más részeknél viszont visszalépjenek. Úgy gondolom tehát, hogy az a vita, ami itt ebben a teremben a korábbiakban is, és különböző helyszíneken folyt és folyik, két részre bontható. Az egyik a politikai, ebbe úgy különösebben nem kívántam és nem is fogok belemenni, hiszen mást gondolunk világról, iskoláról, gyerekekről, nevelésről. A másik rész viszont a szakmai. Szomorúan kell mondanom, hogy én ezt egy rossz minőségű munkának tartom.

Függetlenül tehát attól, hogy az elképzelés és az irány nem az enyém, ez a világlátás nem az én világlátásom, a teljesítményt, a szakmaiságot, ami benne van, elismerném akkor is, ha nem értenék egyet az alappal. Itt azonban azt kell mondanom, hogy maga a szakmai teljesítmény gyenge, ami a törvényben benne van.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Mendrey László meghívottunk, a PDSZ elnöke kérte, hogy szót kaphasson. (*Michl József: Én is szeretnék szólni!*) Neki el kell mennie, hosszúra nyúlik ez a vita. Még Michl József is jelezte, hogy szót kér.

Szavazzunk arról, hogy szót adunk-e Mendrey Lászlónak. Kérem, hogy aki egyetért vele, most emelje fel a kezét! (*Szavazás.*) Van-e valaki ellene? (*Nincs jelzés.*) Tartózkodott-e valaki? (*Nincs jelzés.*) Egy mikrofonhoz ülj, légy szíves, mert a jegyzőkönyv rögzítéséhez, leírásához ez indokolt. (*Dr. Pósnán László: Itt van egy mikrofon.*) Szerintem jobb az asztalnál, mert ott le is tudsz ülni. Bár lehet, hogy van, aki szívesen látja, hogy a szakszervezetek hétrét görnyedve hajolnak előttünk, de inkább ülj le.

MENDREY LÁSZLÓ, a PDSZ elnöke: Igen, vannak kellemes látványok, de ez most elmarad. Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Elnézést kérek, hogy miután elmondtam a véleményemet, véleményünket, utána távozom, sajnos, tényleg kötelező megjelenésem van.

Mint ahogy elnök úr felkonferált, én a PDSZ elnöke vagyok, de már többször mondtam, hogy gyakorló pedagógus, a hivatását teljes óraszámban gyakorló pedagógus is vagyok először is. Ebből a szempontból kezdeném a hozzászólásomat.

Megdöbbenve hallgattam egy-két dolgot itt az államtitkár asszony előadásának kezdetén, amikor huszonevek óta tartó mélyrepülésről beszélt, arról beszélt, hogy a pedagógusok 22 órát dolgoznak a munkahelyükön, és volna egy kérdésem majd az életpályamoddellel kapcsolatban is.

Én azt láttam és azt tudom, hogy a PISA-sokk óta – és ezt a felmérések igazolják – bizony, jelentős változáson ment át az elmúlt 6-8 évben a pedagógusmunka eredményessége. Szövegértésben és egyéb kompetenciák kérdésében jelentős változásokat tudunk produkálni, pozitív változásokat, ahol lemaradásunk van, az a szociális kompetenciával kapcsolatos kérdésekhez tartozik, ott tényleg komoly tennivalója van a pedagógustársadalomnak is, tegyük hozzá, és az egész országnak.

A másik a pedagógusmunka megítélése, a munkával eltöltött órák száma. 22 kötelező óraszám van most előírva. Nekem sokszor tűnik úgy, mintha az államtitkárság magáévá tenné azt az általános közvélekedést, hogy a pedagógusok valójában tényleg ennyit dolgoznak. Azt

gondolom, hogy ezt a kollégáim nevében vissza kell utasítanom, merthogy ez nem így van. Az OKM képviselője, az akkori miniszter úr itt ül, akinek az együttműködésével végeztük 2010-ben azt a felmérést, vagyis a TÁRKI végezte a felmérést, csak az OKM és a PDSZ finanszírozta, amelyik heti 51 60-perces órát számolt ki átlagban a pedagógus munkaterhelésének.

Ezt bármilyen módon megnövelni akkor, amikor államtitkár asszony is utalt a 40 órára, ez továbbra is érvényes, ez minimum kérdéseket vet fel. A harmadik, a pedagógus életpályamodell kérdésével kapcsolatban, elnézést a fogalmazásért, mintegy mézesmadzagként, drámai mértékű béremelés van előrevetítve. Csak szeretném jelezni, hogy a korosztályomnak, amely több mint 30 százalékát teszi ki a pedagóguspályán, ez a drámai mérték bruttó 20, illetve 35 ezer forint között pontosítható, a NEFMI által nyilvánosságra hozott táblázatok alapján.

Azt szeretném még elmondani, hogy itt elhangzott kormánypárti és ellenzéki képviselők részéről is, hogy számtalan kifogás van a törvénytervezettel kapcsolatban, kezdve az elnevezésétől a nem tudom hány paragrafuson keresztül, talán a 99. §-ig bezárólag. Elhangzott az is, hogy itt szét-, össze és vissza lett módosítva – nagyon rossz magyarsággal megfogalmazva – ez a törvény. Ezeknek a módosításoknak az egybefércelésére nemhogy néhány nap, nemhogy egy hónap nem elegendő, hanem nagyon sok idő kell. Nem véletlen, hogy megtettük két-három évvel ezelőtt azt a felkérést, nyilvánosságra hoztuk az óhajunkat és nem véletlen, hogy egyre több társadalmi és szakmai szervezet csatlakozik ahhoz, hogy halasszák el ennek a törvénynek a vitáját tavaszra. Nincs törvénykezési kényszer. 2012. szeptember 1-je tíz hónap múlva lesz. Tavaszhoz képest is csak egy fél év. Tavaly ilyenkor volt egy olyan kormányzati forgatókönyv, amelyik arról szólt, hogy tavasszal törvényalkotás, illetve a parlamenti elfogadás, nyáron kodifikálás, szeptemberben új törvény. Azt gondolom, hogy ez most is lehetséges, most is megoldható. Nincs törvénykezési kényszer. Köszönöm szépen.

(Az ülés vezetését dr. Pósnán László, a bizottság alelnöke veszi át.)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Próbáljuk azt a sorrendet követni, amit elnök úr nekem az előbb jelzett, Michl képviselő úr jelentkezett.

MICHL JÓZSEF (KDNP): Köszönöm szépen. Tisztelt Bizottság! Kedves Vendégek! Úgy látom, hogy egy gyermek-, család- és pedagógusellenes társadalomban élünk, és sajnos, ezt az elmúlt másfél esztendő alatt nem sikerült még megváltoztatni. Ez a mostani törvény is azt célozza, hogy ezt meg tudjuk változtatni, és a mostani kormány és parlament többségének az előterjesztései, törvényjavaslatai is ezen az úton haladnak.

Éppen ezért is az a gondolkodásmód, amelyet ez a törvénytörvény is tartalmaz, teljesen természetes, hogy az ellenzéki képviselőtársaim számára nem elfogadható. De azt gondolom, hogy Hiller miniszter úr nagyon pontosan és precízen fogalmazott, és én ezt tisztelettel vettem is, azt gondolom, hogy ez a helyes hozzáállás. Azon egy kicsit csodálkozom, hogy a Jobbik még napirendre se akarta venni a mai napon se a történet tárgyalását, amikor más bizottságban képviselőtársaik meg is szavazták a plenáris ülésre történő napirendre-vételét. Tehát a párton belül se biztos, hogy mindenki egyformán látja ennek a törvényjavaslatnak a tartalmát és értékeit.

Osztolykán Ágnes képviselőtársam, aki már elment, úgyhogy nem fogok rá sok időt... *(Osztolykán Ágnes: Itt vagyok!)*... itt van? Bocsánat, csak kihajolt a kanyarban. *(Derültség.)* Az, hogy az LMP milyen módon áll ehhez a dologhoz, azt az elmúlt hetek vitájában a sajtóból is sok esetben meg tudtuk tapasztalni. Ez a mai megszólalása alelnök asszonynak csak ezeket erősítette, és én azt remélem, hogy a holnapi vitában, a keddi vitában a részletekből valami

lényegit is megérthetünk, mert ez a mostani megfogalmazása csak minősítéseket tartalmazott, és azt a fajta aggodalmat, hogy vajon, lesz-e pénz kifizetni mindazt, amit ezt a törvénytervezet tartalmaz. Egyszer azért aggodalmaskodnak és nyújtanak be a költségvetés vitájához módosító indítványt, hogy több milliárd forinttal emeljük a pedagógusok bérezésére szánt összeget, most pedig, amikor törvény szerint ennek a jövőbeli megoldási lehetőségét rajzoljuk meg, akkor pedig arról szól a képviselőtársam, hogy ez egy lehetetlen megoldás.

A jelen gazdasági helyzetben azt gondolom, hogy óriási lépés és óriási tett az, amit a kormány végrehajt ezzel a törvényjavaslattal, ugyanis a jelen gazdasági, pénzügyi világ állapota abba az irányba „kellene”, hogy menjen, a külső szemlélő számára az volna a normális, az volna a könnyen elfogadható, ha most mindenre azt mondanánk, hogy semmire sincs pénz. Mi pedig komolyan gondoljuk azt, hogy a jövő csak az oktatáson keresztül erősíthető meg. Éppen ezért is látjuk úgy, hogy a 18 esztendő megélt előző törvény, eljutva a nagykorúsághoz, megérett arra, hogy végre emberré legyen, és éppen ezért van szükség arra, hogy egy olyan törvény szülessen, amely levonva az elmúlt húsz esztendő tapasztalatait, olyan módon építi át a köznevelést, közoktatást, hogy az valóban a céljainak megfeleljen.

Nem szeretnék most az idő rövideje miatt már további részletekbe belemenni, természetesen a holnapi napon a KDNP nevében el fogom mondani a véleményünket. Egy dologra szeretnék viszont konkrétan reagálni, illetve bocsánat, kettőre. Az egyik a 16 esztendő életkor, ami úgy tudom, hogy nem is olyan túl régen még szintén 16 esztendő volt a magyar közoktatásban a kötelező iskolai időszak, éppen ezért is csodálkozom most ezen a vehemens ellenkezésem, hiszen abban az időben sem azért emelték 18 esztendőre, merthogy ezzel lehet majd benntartani a gyerekeket az iskolában, hanem ennek egészen más okai voltak. Illetve egyetlenegy esetben sem lehetett látni azt, hogy az elkallódást az iskola ilyen módon meg tudja akadályozni.

Az viszont, hogy a pedagógusok munkája nagyon sok osztályban, csoportban ellehetetlenül, és az iskolatársaknak, osztálytársaknak az előmeneteli lehetőségét nagyban csökkentik azok a túlkoros gyermekek, akik szülei elfelejtették megtanítani őket gyermekkorukban arra, hogy csak a munkából lehet előrébb jutni, ezek viszont óriási károkat okoztak. Azt remélem, hogy ez a lehetőség az ő számukra is nagy-nagy előnyt nyújt majd, éppen azáltal, amit itt az előbb több képviselőtársam is elmondott már, többek között például Révész Máriusz is.

A másik pedig az életpályamodell kérdése, ahol ez a félelmetes féltés indult el a közgondolkodásban és a közbeszédben, hogy szegény pedagógusoknak mennyivel rosszabb lesz a helyzetük. Ugyanakkor összességében annyit vár el ez a mostani törvényszöveg a pedagógusoktól, hogy a jelenleginél magasabb munkafegyelmet és szakmai fegyelmet gyakoroljanak akkor, amikor az iskolában munkát vállalnak.

Azt gondolom, hogy ez a lehetőség, ez az előmeneteli lehetőség, amelyet a törvény tartalmaz, az a pedagógusaink számára, én akiket körbekérdeztem a saját településemen, mindegyikük pozitívan értékelte, és különösen azt emelte ki, hogy végre esetleg lesz lehetőség azoknak a pedagógusoknak a munkáját megköszönni és elköszönni tőlük, akiktől eddig az igazgató a munka minősége miatt nem tudott elköszönni. De a cél nem ez, hanem az, hogy ezek a pedagógusok, látva maguk előtt a lehetőséget, szakmai előmenetelüket erre használhassák fel.

Tisztelt Bizottság! A Kereszténydemokrata Néppárt képviselői nevében javaslom, hogy általános vitára bocsássuk ezt a törvénytervezetet. Köszönöm szépen a lehetőséget.

(Az ülés vezetését Pokorni Zoltán, a bizottság elnöke veszi át.)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kőszegi Zoltán kért szót. Parancsolj!

KŐSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm, elnök úr. Elnézést kérek, megpróbálom nagyon-nagyon röviden. Úgy gondolom, hogy nem az a fő kérdés, hogy általános vitára alkalmas-e ez a törvény, bár erről fogunk szavazni, hanem az, hogy szükséges-e erről a törvényről nagyon rövid időn belül dönteni. Ugyanis amit korábban az ellenzéki képviselőktől hallottunk, az a jelenlegi helyzetnek a konzerválását jelentené, ami egyenlő azzal, hogy esélyegyenlőtlenség, egyenlő azzal, hogy évről évre a hozzáadott érték az óvoda után az általános iskolákban egyre alacsonyabb, egyenlő azzal, hogy a versenyképességünk a világban, Európán belül egyre rosszabb.

Tehát úgy gondolom, hogy mivel a huszonnegyedik órában vagyunk, hogy ezt a folyamatot megállítsuk és megváltoztassuk, ezért erről a törvényről erkölcsi kötelességünk minél előbb döntést hozni. Úgy gondolom, nem kívánok a részletekbe belemenni, hogy mindenképpen alkalmas ez a törvény - természetesen módosító javaslatokkal tovább javítható – arra, hogy ezt megtárgyaljuk, megvitassuk és döntést hozzunk, ugyanis ez az állapot, ami jelenleg a közoktatásban, a köznevelésben uralkodik, ez Magyarország jövőjét ássa alá.

Egyetlenegy konkrétumot szeretnék a korhatárra, a tankötelezettségre utalva elmondani még, ez pedig az, hogy csak egy megközelítésben hallottam ezt a kérdést, hogy mi lesz azokkal a gyerekekkel, illetve mi van azokkal, akik 16 év után kikerülnek. Mi van azokkal a gyerekekkel, akik sokkal többen vannak, akiknek az előmenetelét és a megfelelő tudás megszerzését gátolják azok, akik 16 év után bent maradnak a rendszerben, és megakadályozzák, hogy megfelelő tudáshoz jussanak? Ugyanis ők sokkal, de sokkal többen vannak. El kellene menni az iskolákba, mert az látszik, tisztelt képviselőtársaim, hogy a valóságtól és az élettől el vannak szakadva. El kell menni, különösen a hátrányos helyzetű térségekbe, el kell menni a hátrányos helyzetű térségek iskoláiba, de nemcsak oda, hanem a jobb módban élő települések szakképző iskoláiba, szakmunkásképző intézményeibe, és meg kell nézni, hogy 16 éven felül mi van. A drog és a bűnözés, a prostitúció nemcsak az utcán éri a gyerekeket, ez már bekerült a szakképző rendszerbe, bevitték azok, akik nem tanulni mennek be, hanem ott intézményes keretek között művelik ezt a műfajt, úgyhogy ezt mindenképpen meg kell akadályoznunk.

Én ezt a konkrét dolgot ezért vetettem fel, mert ha csak ez az egyetlenegy dolog lenne, ami miatt módosítani és változtatni kellene, akkor is érdemes lenne, de sajnos, ennél sokkal több érv szól mellette. Köszönöm szépen. Én általános vitára alkalmasnak tartom.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Dobos Krisztina, a Magyar Iskolaszék Egyesület vezetője, képviselője kért szót. Kívánunk-e szót adni Dobos Krisztinának? Aki igen, kérem, emelje fel a kezét! (*Szavazás.*) Köszönöm. Van-e valaki ellene? (*Nincs jelzés.*) Krisztina, parancsoljon!

DR. DOBOS KRISZTINA, a Magyar Iskolaszék Egyesület elnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. A Közoktatás-politikai Tanács szakmai oldalának a képviselőjében szeretnék most szót kérni, és azt jelezni, hogy 3:1 arányban javasoltuk a törvényt, tehát négytagú a szakmai oldal.

Végigülve ezt a kétórás vitát, számos apró kérdés merült fel, és azt gondolom, hogy most itt csak az általános kérdésekről kellene beszélni, és talán, ha megengedik, 5 pontban foglalnám össze, hogy miért támogatjuk.

Az első, hogy a minőséget kívánja javítani, és ez már többször szóba került, és azt gondolom, hogy ez mindannyiunknak, akármelyik oldalon ülünk, nagyon fontos, akár tanárok, akár szülők, akár pedagógusok vagyunk. Nagyon fontos, hogy az állami szerepvállalás növekedjen, és azt hiszem, hogy az elmúlt tíz év köznevelési tanácsi és egyéb oktatáspolitikai tapasztalatai azt mutatják, hogy az állami szerepvállalást majdnem mindenki

szerette volna növelni, természetesen különböző formában, hiszen már régebben is tárgyaltunk erről, és számos beadvány született az előző törvény kapcsán.

Lehet azt a kérdést feltenni, hogy akarunk-e új közoktatási törvényt, de magam, aki az 1993-as törvényben jelentős mértékben részt vettem, úgy gondolom, hogy annyi módosítás történt már az 1993-as törvény kapcsán, hogy ember legyen a talpán, aki pontosan meg tudja mondani, hogy mi volt az eredeti és mi a módosított változat. Tehát mindenképpen jó, hogy ha ez egy jobb és egységes szerkezetű törvény lesz.

Nagyon fontos a pedagógus életpálya. Nem új kérdés, ha jól emlékszem, 15 évvel ezelőtt vetődött fel, hogy igenis, a pedagógusoknak is valami hasonló előmeneteli rendszert, mint ami a felsőoktatásban van, vagy az orvosi pályán van, ki kell dolgozni, és azt gondolom, hogy ebben csak pozitívan lehet a törvényről nyilatkozni. Természetesen a részletkérdésekben nagyon sok minden nem a törvény feladata, azért lesz majd rendelet, amely a részleteit szabályozza.

Számos olyan kérdés merült fel, ami azt lehet mondani, hogy részletkérdés, a tankötelezettség, az egésznapos iskola, a Híd-program, amiben engedjék meg, hogy visszatérjen az ifjúságom, és azt gondolom, hogy az 1993-as törvény kapcsán is egymásnak teljesen ellentmondó véleményeket hallunk. A megvalósítás nem a törvény feladata, hanem azért lesznek rendeletek, amelyek a különböző megvalósítást meg fogják alapozni.

A tankötelezettségről csak annyit szeretnék mondani, hogy '93-ban ugyanilyen ellenállás volt akkor, amikor bevezettük azt, hogy 5 éves korban kell óvodába járni a gyerekeknek, mint ahogy most a 3 éves kor nyilván ellenállást vált ki sok esetben. Akkor is sokféle megoldás született, és azt hiszem, hogy most is sokféle megoldás született. Egyébként 3 éves kortól 16 éves korig ugyanúgy 13 éves tankötelezettséget jelent, mint ahogy 5 éves kortól 18 éves korig 13 évet jelent. Hozzáteszem, hogy Ausztráliát szokták példaként mondani, ahol 16 éves korig tart a tankötelezettség, és 20,5 éves korukig járnak a gyerekek általában iskolába. Nem mindenki, de általában eddig járnak iskolába.

Szeretném még felhívni a figyelmet az ellenőrzésre. Az ellenőrzés mint új fogalom jelenik meg, de valójában az elmúlt időszakban nagyon komoly ellenőrzések voltak az iskolákban. De ezek mind csak az alapidokumentumokra vonatkoztak, magára a pedagógiai munkára, az igazi iskola tartalmára nem vonatkoztak. Számtalan dokumentumot és jogszabályt ellenőriztek az iskolákban, aki ilyen ellenőrzést végigélt, én magam többet is, azt gondolom, hogy azt tapasztalhatta, hogy bizony, itt csak a formára gondolunk, nem pedig a tartalomra.

Végezetül szeretnék egy kérdést önmagunknak is feltenni. Minden közoktatási törvény valamilyen tekintetben politikát tükröz. Én ebben a tekintetben egyetértek Hiller Istvánnal, hogy a törvény egy jövőképet mutat, de azokat az ellentétes álláspontok és azok a törvényben nem szereplő, de valahonnan szerzett információk, amelyek ma elárasztják a médiát, elárasztják a pedagógusokat, nem biztos, hogy ezt a jövőképet segítik, sőt azt kell mondanom, hogy zavart okoznak. Én tudom, hogy nagyon sok embernek fontos a zavar okozása, de én szeretném a gyerekek, a tanárok és az iskola érdekében, hogy minél kevesebb zavar legyen, és minél több pozitív megnyilvánulás. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Én is köszönöm. Pár szót szólnék én is az előttünk lévő javaslatához.

Dobos Krisztina felidézte az előbb az 1993-ban született törvényt, amit valóban sokszor módosítottunk az elmúlt másfél évtizedben. Ennek folytán létrejött egy, a közoktatás mindennapjait számos kérdésben aprólékosan szabályozó jogi kódex. Hatását, az általa indukált folyamatokat joggal lehet kritizálni, én is megteszem ezt vagy megtettem ezt sokszor, de kialakult egy olyan szabályozási mód, amelyik részben az ügy fontossága, részben az érintett alapjogok miatt a kérdések túlnyomó többségét, majdnem mindegyikét törvényi szinten szabályozza.

Néha már túlzó módon is, én magam emlékszem, ironizáltam azon, amikor Magyar Bálint a tornanadrág színe megválasztásának folyamatát írta le, még akkor is, ha tudom, hogy ez pénzbe kerül a szülőknek, és mint ilyen kérdést, fontosnak tekintette. Tehát voltak ennek túlhajtásai. Ehhez képest egy nagyon éles váltás az az ambíció, hogy egy kerettörvény legyen, aminek vannak következményei. Tudniillik számos kérdés nem a parlament, nem a parlamenti jogalkotó hatáskörébe kerül, hanem alacsonyabb szintre, kormányrendelet vagy miniszteri rendelet szintjére, sőt vannak olyan kérdések, amelyeket hatóságok, majd a kormányhivatalok oldanak meg.

Egy ilyen váltás esetében vagy egy olyan bizalmi kultúra alakul ki, amelyik elfogadtatja a partnerekkel azt, hogy nem lehet mindent előre látni és nem lehet minden kérdést most pontosan tisztázni, másfél éves munka után sem, vagy nem alakul ki ilyen bizalom a szereplők között. És itt nemcsak a politikai szereplőket értem, nota bene nyilván kiemelt fontossággal a kormánypártok és a kormány viszonyára, hanem az iskolahasználók széles körét ezekben a kérdésekben érintett egyházakat, önkormányzatokat, iskolafenntartókat, alapítványokat, tehát vagy megszületik egy ilyen, vagy nem, és erre azt kell mondanom, hogy ez nem született meg, nincs ilyen bizalom ma Magyarországon. A fórumok hangulata ne tévesszen meg senkit, ez a bizalom most sajnálatos módon hiányzik.

Akkor ezt más módon lehetne pótolni, oly módon, hogy a törvény mellé tesszük azokat a jogszabálytervezeteket, amelyeket alacsonyabb szinten, kormány- vagy miniszteri rendelet szintjén kívánunk szabályozni. Ez nincs.

Halljuk, hogy majd így lesz vagy úgy lesz, de nincs ilyen előttünk. Ma nem tudja megmondani senki ebben a teremben, hogy hogyan fogja szabályozni a költségvetés a normatív finanszírozás után a bérfinanszírozáson keresztül az iskolákat. Hány gyerek után adunk egy pedagógus státuszt? Hallottam Krisztinát, mondta, hogy 11. Abszurd! A 11 a legkiugróbb szám, az OECD-kutatás azt mutatja, hogy tanítói szinten, az alsó tagozatban 11 gyerek jut egy tanítóra, miközben az OECD-átlag 16, GDP-arányosan 20-nak kellene lennie. De a felső tagozatban már 16, a középiskolában 18. Tehát amit mond az államtitkár asszony, hogy 11 lesz mindenhol, szombaton melletted ültem, ott hangzott el, nem véletlen, hogy nem tudod, mert senki sem tudja. De azt a kérdést, hogy mennyi pénz jut majd erre, milyen státuszokat számolunk, nem az a kérdés, hogy ki, mennyit fog keresni, hányan lesznek azok, akik keresni fognak. Ezt Naszvadi György majd a 2013-as költségvetés tervezetkor megálmodja? De ebben a helyzetben, amiben ma vagyunk, egy ilyen átállás, valóban történelmi fontosságú átállás közepette joggal él minden szereplőben az igény, hogy a fő vonalakat tekintve tisztán akar látni, és ma nem látunk tisztán.

Az állam magához húzza a feladatokat. Megoszlik a mi álláspontunk is e tekintetben. Ma ami a tervezetben van, egy kis mondat, vissza lehet majd szerződni az önkormányzatoknál. Nem tisztázott, hogy milyen feltételekkel teheti ezt. Kap-e érte pénzt a bérköltségeken kívül a működtetés költségére? Ha igen, mennyit kap? Nem tisztázott, hogy honnan veszi el a kormány azt a forrást, amit a magához húzott feladatok ellátásához biztosítania kell. 360 milliárd forintot húzunk ki az önkormányzati rendszerből, a személyi jövedelemadó, a gépjárműadó, az iparűzési adó egy bizonyos részét. Mi ennek a hatása az iskolafenntartó önkormányzatokra? A nagy iskolafenntartó önkormányzatoknál teremtdődik a nagyobb iparűzésiadó-bevétel, többet veszünk el onnét. Messziről nézve ez egy méltányos mozdulat, átcsoportosítunk a nagyobbtól a kicsik, a gazdagabbaktól a szegényebbek javára, de az ágazat szempontjából ez azonnali és radikális színvonalcsökkenést jelenthet azokban a városokban, akik ma egyébként gálánsan finanszírozzák az oktatási rendszerüket. Én a Hegyvidéki Önkormányzatban 32 százalék plusz időkeretet finanszírozok az iskoláimnak, mindegyiknek. Felteszem, amikor az állam, a kormányhivatal fogja ezeket finanszírozni, nem fogja ezt a 32 százalékot automatikusan hozzáadni, sőt a fővárostól elvont iparűzésiadó-bevétel más feladatainktól is elveszi a forrás.

Ez nyilvánvalóan nem a tervezetben szerepel, hanem a költségvetésben, a finanszírozás terveiben, de amikor egy kerettörvényt terjeszt elénk az államtitkárság, akkor jogos a kérdés, hogy ezek a számítások, ezek a vonatkozások miért nem láthatók tisztán? Nyilván van zavarkeltés, van ellenzék, van rossz szándék, van csúsztatás, de ha felteszi valaki magának a kérdést, hogy hogyan lehetett volna az oktatási törvény, a köznevelési törvény vitájában elkerülni ezeket, hát úgy, hogy ezt leteszem az asztalra. Ezek nincsenek előttünk. Így például az én esetemben csak a miniszterelnöki lojalitás mondatja velem azt, hogy persze, vágjunk bele ebbe a törvénybe, kezdjük el az általános vitáját, mert sosem adom fel a reményt arra, hogy olyanná formálhatjuk, amiről jó lelkiismerettel gondolom, hogy egy működőképes, sőt a jelenlegihez képest jobb közoktatási, köznevelési rendszert tudunk teremteni.

Nem akarom sorolni a vitakérdéseket, a stratégiai kérdésekben van vitánk, és bízom benne, mert nem adom fel, hogy ezeket a vita során, az előttünk álló tíz napban, jövő keddig meg tudjuk fogalmazni, és dönteni tudunk róla, ha már nem sikerült az elmúlt másfél évben.

Van-e még másnak hozzászólóivalója? *(Nincs jelzés.)* Ha nincsen, akkor tessék parancsolni, államtitkár asszony!

Dr. Hoffmann Rózsa államtitkár (Nemzeti Erőforrás Minisztérium) válaszai a vitában elhangzottakra

DR. HOFFMANN RÓZSA államtitkár (Nemzeti Erőforrás Minisztérium): Tisztelt Bizottság! Kedves Vendégek! A legőszintebben köszönetet mondok az aktív részvételért, a kitartásért és a vitáért. Miután itt arról kell dönteni most a bizottsági ülésen, hogy ezt a törvényt az Oktatási és tudományos bizottság általános vitára bocsátja-e vagy sem, én tartózkodom attól, hogy a részletvitára vonatkozó konkrét kérdésekre egyenként válaszoljak, csak néhányra fogok válaszolni, amely kérdést úgy ítélek meg, hogy ehhez a felelősségteljes döntéshez talán muníciót adjon.

Mindazonáltal előrebocsátom azt az észrevételemet, hogy örömmre szolgált volna, ha az erre felkent országgyűlési képviselők egy ilyen nagyon fontos bizottsági vitában a törvényjavaslat szövegét használták volna fel minden esetben hivatkozással, és nem olyan egyéb körített, itt-ott megjelent véleményeket vagy dezinformációkat, amelyek itt is elhangzottak.

Mielőtt bárki megvádolna majd ismételt azzal, hogy akárkit, névtelenül is, szándékom ellenére dehonosztálok, csak felhozok néhány példát, ami itt a megjegyzésekben tévedés volt, és korántsem mindet, pedig jegyeztem őket.

Szó sincs arról, hogy a hat- és nyolcosztályos gimnáziumokat majd csak rendelet szabályozza, a törvény elég pontosan megírja, hogy milyen feltételek mellett működhetnek. Az, hogy a tanuló joga a pedagógus véleményezése, ott van a törvény szövegében az, hogy az iskola pedagógiai programjának keretei között, úgy, ahogy eddig is volt. Akárcsak a kollégiumi vagy egyéb létszám. A törvényben nincs arról szó, hogy a gimnáziumba beiratkozott gyerekek létszámát bármilyen kvótához kötnénk, minőségi kritériumok szerint lehet majd felvételt nyerni a gimnáziumba. Mint ahogy az alapfeladatot is pontosan értelmezi a törvény. Nyilvánvalóan a sok szó között ez elkerült a hozzászólók figyelmét.

Tisztelettel arra kérem önöket, kedves képviselőtársaim, hogy a holnap kezdődő vitában ne kerüljünk bele ebbe a méltatlan helyzetbe, hogy azt kelljen folytatnom, amit egy éve teszek, hogy próbálom helyre tenni a tévedéseket vagy akár a szándékos félremagyarázásokat.

Nos, tegnap november 13-a volt, és a magyar nyelv ünnepét ünnepeltük. Ez külön is feljogosít arra, hogy megpróbáljam mindenki figyelmét ismét ráirányítani arra, hogy nekünk, akik a szavakból élünk és befolyást gyakorlunk a közvéleményre, mi több, a legtöbben, akik ebben a teremben vagyunk, pedagógusok voltunk, vagyunk, vagy leszünk, és nagyon fontos,

hogy pontosan értsük a fogalmakat, és ezeket közvetítsük. Ezért itt néhány olyan félreértést szeretnék ismét tisztázni, ami talán a szavak nem azonos értelmezésén alapul.

Nagyon remélem, hogy az a megszólalás csak egy pontatlan fogalmazás volt, hogy majd a módosító indítványok beterjesztése és elfogadása után egy tisztességes törvény fog itt születni, ezt a mondatot úgy is lefordíthatnám, hogy ez jelen formájában tisztességtelen, de gondolom és remélem, hogy a hozzászóló nem így értette, csak talán egy pontatlan fogalmazás volt.

Azt azonban már azért nagyon meggondolnám, hogy helyes-e úgy fogalmazni egy kormánypárti képviselőnek, hogy isten ments' attól, hogy ilyen törvényt fogadjon el a parlament. Szeretném megerősíteni: ezt a törvényt a kormány jegyzi, és folytathatnám akkor a gondolatot talán úgy is, hogy isten ments' ettől a kormánytól? Remélem, hogy ez is csak pontatlan megfogalmazás volt, nem pedig tényleges szándékot takart.

ELNÖK: Államtitkár asszony, ne haragudjon, hogy félbeszakítom, ne fenyegetse a kormánypárti képviselőket!

DR. HOFFMANN RÓZSA nemzeti erőforrás minisztériumi államtitkár: Én nem fenyegettem, de nekem kötelességem válaszolni ezekre a kérdésekre, mint ahogy arra is kötelességem reagálni, hogy az hangzott el, hogy az az egyeztetés, amit mi itt csináltunk, az felháborító volt, megcsúfolás volt és dehonesztáló volt.

Akkor induljunk ki a szavak értelméből. Mit jelent az a szó, hogy egyeztetés? Azt jelenti, hogy az egyetértés céljával és reményében a vitapartnerek leülnek és megbeszélik egymással a dolgot. De nem jelenti azt, hogy egyetértésre kell mindenáron jutniuk, mert azt az egyeztetési jog jelenti. Akkor, amikor dokumentáltan a honlapunkon és minden egyéb módon bebizonyítottuk, hogy hányszor találkoztunk azokkal, akik az egyeztetést reklamálták, mi több, a honlapon feltüntettük, hogy milyen javaslatokat vettünk be, elmentem azokhoz a szervezetekhez, a kezükbe adtam, megmutattam, hogy mi az, amit bevettünk, de egyetértésre nem jutottunk, akkor az egyeztetés hiányát, mi több megcsúfolását a fejünkre olvasni, az én értelmezésem szerint ez az, ami dehonesztáló vagy minősítő.

Tisztelt Képviselő Úr! Nem tudom, hogy tudja-e bizonyítani, hogy én mivel dehonesztáltam a Pedagógusok Demokratikus Szakszervezetét, ilyen nem fordult elő. Én egy nyilatkozatban azt tettem szóvá, hogy 150 ezer pedagógus van, az ő tagjaik létszáma ugyan elég alacsony, nem reprezentatív szakszervezetek, ennek ellenére mégis fontosnak tartottam velük az egyeztetést. Más dehonesztáló megjegyzést nem tettem, hacsak azt nem, hogy nem felel meg a valóságnak az állításuk.

Nos, ezeket kénytelen voltam helyre tenni, mert az egész elmúlt évben azt kellett nekem végigélnem, de sikerült túlélnem, és túl is fogom élni, hogy ki voltam szolgáltatva olyan megjegyzéseknek, megállapításoknak, nemcsak én, hanem az egész államtitkárság, amelynek a valóságtartalma enyhén szólva megkérdőjelezhető volt.

Szeretném tiszta beszéddel folytatni ezt a továbbiakat. Ilyen például a finanszírozás kérdése és a háttér tanulmányok. A háttér tanulmány nem törvényjavaslat. A háttér tanulmány, amelyben sajnos szakmai hibák voltak, és nem része a törvényjavaslatnak, azok bizony, tartalmazznak ilyet is, olyat is, és nem egy háttér tanulmány született.

Ezért azt állítani, hogy a kormánynak az a szándéka, hogy 600-valahány iskolát bezár és pedagógusokat elbocsát, ez nem felel meg a valóságnak, tisztelt képviselő úr, ahogy múlt hétfőn a parlamentben válaszoltam önnek, mert nem része a törvénytervezetnek, és sokféle háttér tanulmány született az előző időben. Ez megint a szavak nem megfelelő értelmezése.

A törvényjavaslat szövege - megismétlem nagyon sokadszor, nagyon szeretném ezt a vitát lezárni, de belátom, hogy önöknek nem érdekük, hogy ezt lezárjuk – nem tartalmaz ilyen javaslatot, és nem tervezünk pedagógus-elbocsátást, ez nem következik azokból a számokból.

Félreértelmezés a tankötelezettség is. A tankötelezettség azt jelenti, hogy 16 éves korig köteles járni az iskolába, de azt nem jelenti, hogy az iskolának ki kell tennie. Magyarul: ez mindig is azt jelentette, itt egyébként többen értelmezték, úgyhogy én erre nem szeretnék visszatérni.

Az oktatási jogok biztosának a problémáját is érintette az egyik hozzászóló. Itt is elkerülte nyilván a figyelmét, hogy maga az oktatási jogok biztos a egy közleményben tette helyre a dolgot. Nem volt szó arról, hogy meg akarjuk szüntetni a hivatalát. Egyébként a kérdező erre utalt is.

A konkrétumok közül egyre azért válaszolok, mert Pósnán képviselő úr, mintha ettől tette volna függővé, ha jól értettem a szavait, bár több mindent kérdezett, hogy egyáltalán pozitívan vagy negatívan tud-e dönteni az általános vitára bocsátásról, az 50 óra közösségi szolgálat.

Kedves Képviselő Úr! Az előző évnek az egyik legsikeresebb és sokat kommunikált akciója például az a társprogram volt, amely bebizonyította, hogy heti két órában, azaz ha jól számolok, akkor 25 héten keresztül heti 2 órában lehet olyan közösségi munkát végezni, amely sikeres, amelyre óriási igény van ebben a társadalomban, még nagyobb, mint amit a tavalyi társprogramunk mutatott. Vannak olyan helyek, ahol már most is kötelező a közösségi szolgálat, tehát ez a legnagyobb tetszést, a legnagyobb elismerést aratta a szakmai körökben.

Én külön köszönöm a szakmai szervezet képviselőjének, aki elmondta itt, hogy a Köznevelés-politikai Tanácsban mi miatt támogatták a törvényt. Hadd tegyem hozzá, hogy az Országos Köznevelési Tanács, amely az egyik legrangosabb szakmai tanácsadó testület - '93-ban jött létre, Mádl Ferenc miniszter úr idején -, 12 igennel, 3 nemmel és 2 tartózkodás mellett támogatta a törvényt.

Ezért tehát a PDSZ elnökének az a szava, hogy egyre több szakmai szervezet felsorakozik amellett, hogy ezt a törvényt vonjuk vissza, megint csak azt kell hogy mondjam, hogy ez nem fedti teljes mértékben a valóságot. De megszoktuk ezeket a megjegyzéseket, ahol mindkét fél védi a maga érdekeit. Én köszönöm azoknak, akik alaposan tanulmányozták a törvényt, akik megszólaltak mellette, és belátták, hogy itt stratégiai kérdésekről van szó.

Ami pedig a stratégiai kérdésekben lefolytatott vitát illeti, azért voltak olyan alkalmak, amelyeket megragadhattunk volna, hogy ezt végigvigyük, és ez nem mindig az én hibámból történt meg.

Tisztelettel kérem az oktatási bizottság tagjait, hogy az elhangzottak mérlegelésével felelős döntést hozzanak. A törvény általános vitájának a lefolytatása végre hozzásegít mindannyiunkat ahhoz, hogy nyugvópontra juttassuk ezeket az érthető módon, ám sajnálatos módon felkorbácsolt érzelmeket, és elinduljon az a munka, amelyet mi tudatosan vállaltunk, megint csak az egész kormány, nem az oktatásért felelős államtitkárság, hogy kerettörvényi szabályozásokkal próbálja orvosolni azt a helyzetet, ami kialakult ebben az országban, hogy az élet minden apró kérdésére jogszabállyal, lehetőség szerint törvénnyel akarunk válaszolni.

Az, hogy kerettörvényt alkotunk, egyébként ez nem is teljesen kerettörvény, annál azért sokkal részletesebb, de nem megy bele minden részletszabályozásba, emögött kérem a jelen lévőket, különösen a szakmai képviselőket, hogy lássák azt a nagyon határozott és nagyon végiggondolt szándékot, hogy ahhoz, hogy itt a pedagógustársadalom az óvodától az egyetemig végre úgy élhesse meg a saját hivatását, hogy szakmai alapon képes felelősséggel döntést hozni. Ennek része az is, hogy a törvény nem törekszik arra, hogy minden részletkérdést szabályozzon. Ilyen például az érettségi, amelyet többen forszíroztak, csak az alapvetése van benne a törvényben, több minden, amit itt a kedves képviselők megkérdeztek, egy olyan körbe fog tartozni, amelyet majd kormányrendelet szabályoz, megjegyzem: eddig is kormányrendelet szabályozta.

Én magam arra tudok ígéretet tenni, hogy ezeknek a jelentős majdani kormányrendeleteknek, mint a nemzeti alaptanterv, az érettségi rendelet, aztán később a

választható kerettantervek, ezt is kérdezte valaki, igen, több lesz, ezeknek meg fogjuk természetesen teremteni a lehetőségét, hogy szakmai körökben és itt, az Oktatási, tudományos bizottságban is megvitassuk. Akkor viszont jó lesz, ha nagy aktivitással jönnek majd el az oktatási bizottság tagjai, mert azért emlékszünk rá, hogy volt egy-két olyan alkalom, ahol az érdeklődés hiányában nem sikerült végigbeszélni a dolgokat.

De ezt nem is kritikaként mondom, hanem tényként akarnám leszögezni. Az elmúlt évben százas nagyságrendben folytattunk le olyan szakmai párbeszédet, amelyek mind azt a célt szolgálták, hogy minél többekhez eljussunk. Ismertek azok az adatok, hogy most már 6 ezer oldal fölött vagyunk az írásos anyag befogadásánál, amelyet mind feldolgoztunk. Még a mai napon is, és holnap is képviselőknak, másoknak igyekszünk érdemben, írásban választ adni a feltett kérdéseinkre, ezért tehát azt, hogy ez a szakmai egyeztetés megcsúfolása lenne, vagy hogy ez felháborító lenne, ezt kénytelen vagyok visszautasítani.

Kérem, hogy jó lelkiismerettel hozzák meg a döntésüket. Köszönöm.

Szavazás az általános vitára alkalmasságról

ELNÖK: Köszönöm szépen. A vitát akkor lezárom, szavazásra kerül a sor. Ki az, aki a köznevelésről szóló törvényt általános vitára alkalmasnak tartja? Kérem, szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm. Ki van ellene? *(Szavazás.)* 4 nem. Ki az, aki tartózkodott? *(Nincs jelzés.)*

Megállapítom, hogy 4 ellenszavazattal a bizottság többsége általános vitára alkalmasnak tartotta.

A vita holnap az első napirendként kezdődik, feltehetőleg a napirend előtti hozzászólások után, tehát 8.30 – 8.40 környékén, ott mindenki folytathatja a gondolatmenetét.

Bizottsági előadót kell állítanunk, többségit és kisebbségit. Én többségi előadónak javaslom Pánczél Károlyt, ha reggel beér. *(Révész Máriusz: Karcsi koránkelő!)* Kisebbségi előadónak jelentkezik Farkas Gergely. *(Farkas Gergely: Valamelyikünk a három közül.)* Szerintem jobb, ha az vállalja, aki itt van. Tehát kisebbségi előadó Farkas Gergely.

Holnap még tartunk egy bizottsági ülést, 15.50-kor, ahol a szakképzési hozzájárulásról szóló törvényhez érkezett kapcsolódó javaslatokat kell megvitatnunk. Ez értelemszerűen a törvény vitáját lezáró időpont, tehát amikor felfüggesztettük az általános vitát, mert lezárni csak 22-én fogjuk. Előreláthatólag 15.50 órakor, és ezt a Parlamentben, a főemelet 61. számú teremben tartjuk.

Egyebekben van-e bárkinek hozzászólnivalója? *(Nincs jelzés.)* Nincsen. Jó munkát kívánok mindenkinek!

(Az ülés befejezésének időpontja: 13 óra 30 perc)

Pokorni Zoltán
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Pavlánszky Éva